

இயல் - 3

கலையும் களத்தேர்வு நெறிமைகளும்

கலை பற்றிய விளக்கத்தையும், களத்தேர்வு நெறிமுறைகளையும் பற்றி ஆ.பி. படைப்புகள் கொண்டு ஆராய்வது “கலையும் களத்தேர்வு நெறிமைகளும்” என்ற இவ் இயலின் நோக்கமாகும்.

கலை விளக்கம்

“ஒரு மனிதனின் உள்ளுறைபவனை மற்றொரு மனிதனின் உள்ளத்துக்குக் காட்டுவது தான் கலை”¹ என்பார். சிறுகதை எனும் கலைவடிவத்திற்கு இது முற்றிலும் பொருந்தும். தான் வாழும் உலகிலிருந்து படைப்பாளன் பெறும் அனுபவத்தை மற்றவரோடு பகிர்ந்துகொள்ள முற்படுகிற போது கலை, வடிவம் பெறுகிறது. “மனிதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தத்தின் செல்வாக்கில் அனுபவித்துள்ள உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும், தனக்குள் மீண்டும் எழுச்செய்து அவற்றைத் திட்டவட்டமான உருவங்களில் வெளியிடும் போது கலை பிறக்கிறது”² என்பார் அறிஞர் கோ. கேசவன். அனுபவமே படைப்பின் உள்ளீடு அல்லது உள்ளடக்கமாகிறது. உள்ளடக்கம் முதன்மையானதும் சிறப்புடையதுமாக இருந்தாலும் திட்டவட்டமான உருவத்தில் அமையாது

போனால் சிறுகதை தன் கலையம்சத்தை இழந்து விடுகிறது. திட்டவட்டமான உருவம் படைப்பாளின் படைப்பாக்கத் திறனிலே அமைகிறது. ஒரு சிறுகதை, கலையம்சம் பொருந்திய கதையாக அமைவதற்குச் சிறந்த உள்ளடக்கம் மட்டும் காரணமன்று; படைப்பாளன் உணர்ந்தவாறே உணர்த்துகிற ஆற்றலே அதற்குக் காரணமாகும். “செம்மையான வடிவம் அமைவது கருத்தையும், உணர்ச்சியையும் உணர்ந்தவாறே நன்கு உணர்த்தவல்ல ஆற்றலை ஒட்டியுள்ளதாகும்”³ எனும் அறிஞர் கருத்தும் குறிக்கத்தக்கது. ஒரே உள்ளடக்கத்தைக் கொண்ட இரு கதைகளில் ஒன்று கலையம்சம் பொருந்தியதாகவும் மற்றொன்று கலையம்சம் அற்றதாகவும் காணப்படுவதற்குப் படைப்பாக்கத் திறனே காரணமாகும்.

ஒவ்வோர் இலக்கியமும் படைப்பாளியின் அழகான கலை நேர்த்தியை வெளிக்கொணருவதாய் அமைந்துள்ளது. ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கலைத்தன்மை பொருந்துவதாய் அமைந்துள்ளது. அவர்தம் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அவரது படைப்புகள் அமைகின்றன. தன்னியல்பாகத் தோன்றிய பொருளை இயற்கை என்றும், கைத்திறத்தால் படைக்கப்பட்டதை (அ) செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டதை கலை என்றும் கூறலாம். கலையானது நில அமைப்பு, தட்பவெப்பம், மக்களின் உள்ளப்போக்கு, சமுதாயச் சூழல், சமயச்சார்பு முதலியவற்றைப் பொறுத்து இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடும் தன்மையுடையது. கலை என்பது இன்னதுதான் என்று வரையறுத்து இலக்கணமோ விளக்கமோ கூற முடியாதென்பார்.

புதினக்கலை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உரைநடை வளர்ச்சியால் உரைநடை இலக்கியங்கள் (Prose Literature) அதிக எண்ணிக்கையில் தோன்றியுள்ளன. இவ்வரைநடை இலக்கியத்தில் நல்ல வளர்ச்சிநிலை அடைந்திருப்பது புதினக்கலையாகும்.

கி.பி. 1876இல் வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தோடு தமிழ்ப் புதின சரித்திரம் தொடங்குகின்றது. இப்புதினக் கலை நூற்று முப்பத்தைந்து கால எல்லையில் நன்கு வளர்ந்து சமூக, குடும்ப, வட்டார, வரலாற்றுப் புதினம் எனப் பல வகைகளாகப் பெருகியுள்ளன. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் புதினக் கலை வட்டார இலக்கியமாக நன்கு வளர்ந்து வருகிறது.

புதினக் கலையின் வளர்ச்சி எல்லையில் சமூகப் புதினம் வளர்ந்து வடிவம் பெற்றுள்ளது. பெண் முன்னேற்றம், பெண்ணுரிமை, பெண் சுதந்திரம், பெண் சமத்துவம் ஆகிய களங்களில் புதினப் படைப்பாளிகள் சமூகப் புதினங்களைப் படைத்துள்ளனர். சமூக அமைப்பில் ஆண்-பெண் உறவு, உரிமை நிலைகளில் கருத்து நிலை மாற்றத்தின் தேவையும், சமூக நேர்மையும் கருதி இப்படைப்புகள் உருவாகியுள்ளன.

புதினங்களின் வரிசைகளில் ஒன்று சமூகப் புதினம். சமூகப் புதினம் எடுத்துக்காட்டும் சிக்கல்களுள் பெண்களின் சிக்கல் ஒன்று. சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை, அடிமைத்தனம், உரிமை மறுப்பு, குழந்தை மணம், கைம்பெண் கொடுமை, வரதட்சணைக் கொடுமை, பெண்கல்வி

மறுப்பு - விதவை மணம், பொருந்தாமணம் எனப் பல தளங்களில் பெண்களின் வாழ்வு நிலையை உயர்த்த ஆ.பி. புதினங்களைப் படைத்துள்ளார்.

கலையாளுமை

அழகனுபவத்தில் பெரிதும் ஈடுபடுகின்ற மக்கள் பலர் கலைக்கும், அழகுக்கும் வேறுபாடு காட்டுவதில்லை. கலையே அழகென்றும், அழகே கலையென்றும் ஆர்வம் காரணமாக ஒன்றிய நிலையில் கூறிவிடுகின்றனர். உண்மையில் அழகு என்பது கலையின் இன்றியமையாத கூறேயாகும். கலையில் அமைந்த வினைத்திறனிலும், அவ்வழியாய் அமைந்த உணர்ச்சி ஒழுங்கிலுமே அழகு உணரப்படுகின்றது.

கலைகளுக்கு உயிராகத் திகழ்வது அழகு ஆகும். சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, சமையற்கலை, ஆடல், பாடல் எனப் பல கலைகள் உள்ளன. இலக்கியக்கலை - படைப்புக்கலை காலம் கடந்தும் போற்றப்படும் கலைகளில் முதன்மையுடையது. இலக்கியத்தைக் கலை இலக்கியம் என்று கூறுவது பொருத்தமுடையது. கலை இலக்கியம் ஐம்புலனுக்கும் இன்பமளிப்பது ஆகும். சுவைத்தன்மை, கற்பனை ஆற்றல், உள்ளதை உள்ளவாறு சொல்லுதல் போன்றன எல்லாக் கலைகட்கும் உரிய பொதுவான பண்புகள் ஆகும். இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையைச் சொல்வதும், அதன் சுவையைச் சொல்வதும் ஆகும். உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சியின்படியே இலக்கியமாகும். கலை இலக்கிய வகைகளுள் கவிதை 'அரசி' என்று போற்றப் பெறுகிறது.

கலைக் கண்ணோட்டம்

கலையைக் கலையாக மட்டுமே பார்க்க வேண்டும். ஒரு கலையில் அறம் குறித்த சிந்தனை ஒழுக்கவியற் சிந்தனை போன்றவற்றை எதிர்பார்க்கக் கூடாது. கலையைக் கலைக் கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே அனுபவிக்க வேண்டும். இதனை “வாழ்விற்குப் பயன்பாட்டையே வலியுறுத்தி, அது ஒன்றே கலையின் நோக்கமும் பயனும், மதிப்பாகும் என்று கூறி அப்பண்பு இல்லாவிடில் அது கலையே இல்லை என்று கூறக்கூடாது”⁴. என்பதே கலை கலைக்காகவே என்பாரின் கருத்தாகும். படைப்புக் கலையில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகின்றன. இவை இரண்டும் பிரிக்க முடியாதவை.

ஒரு படைப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை விட எவ்வாறு இருக்கக்கூடாது என்ற வகையிலேயே விளக்கங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன. உண்மையில் நடைமுறையில் காணப்பட்ட இலக்கியத்தின் போக்கை நியாயப்படுத்தவே இக்கோட்பாடு எழுந்தது, பயன்படுத்தப்படுகிறது”⁵. இலக்கியத்திறனாய்வில் படைப்பிலக்கியக் கோட்பாடு எதற்கும் ஓர் உட்பொருள் காண்பதை எதிர்க்கிறது. புலன்களுக்கு விருந்தளிப்பனவற்றைப் புலன்களால் மட்டுமே சுவைக்கும் போது கவிதை சுவையைத் தருகின்றது. கவிதை சுட்டும் நேர் பொருளில் மட்டுமே பொருள் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல், கவிதையில் காணப்படுகின்ற உட்பொருளைக் கொண்டு பொருள் கொள்வது தவறென்பதை உணர்த்துகிறது.

புதினங்களின் நோக்குநிலை

தொடக்க காலப் புதினங்களில் பெண்களின் சிக்கலைச் சீர்திருத்தும் போக்கில் படைப்பாளிகள் படைத்தனர். கைம்பெண்களுக்கு மறுவாழ்வு தருதல், வயதான ஆண்கள் இளம் பெண்களை மணக்கச் செய்யும் போக்கைக் கண்டித்தல், சமூக வாழ்வில் பெண்கள் உயரக் கல்வி வழங்குதல், சாதிக் கொடுமையைப் போக்கக் கலப்புத் திருமணத்தை வரவேற்றல் போன்ற கருத்து நிலைகளில் புதினங்கள் படைக்கப்பெற்றன.

இந்த நோக்கு நிலையைத் தமிழ்ப் புதினங்களில் முன்மொழிந்த படைப்பாளியான வ.ரா. (வ.ராமசாமி) யின் 'சுந்தரி' என்ற புதினம் விவரித்துப் பேசுகிறது. இப்போக்கினைப் பிரபஞ்சன் வழிமொழிந்து 'கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்' என்ற புதினத்தைப் படைத்துள்ளார்.

விடுதலைக்குப் பின் படைக்கப்பெற்ற புதினங்களில் பெண்களின் உரிமை வலுவாக எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது. குடும்ப வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் பெண்களின் மதிப்பை உயர்த்த புதினப் படைப்புகள் முனைந்துள்ளன. மனிதப் பண்பாட்டில் கற்பு நிலை என்பது கூட ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளில் பெண்கள் உடலால் கெடுக்கப்பட்டாலும் மனதால் கெடாமல் இருப்பதே கற்பு என்ற புதிய நோக்குநிலை சொல்லப்பெற்றுள்ளது. பெண்கள் கல்வி கற்று தன் வாழ்வை நிலைப்படுத்த வேலை வாய்ப்பைத் தேடிக்கொள்வது இன்று ஒரு வகையான சமூகப் பாதுகாப்பாகக் கருதப் பெற்றுள்ளது.

இந்திய வரலாற்றில் வங்காளத்தில் பெண்ணுரிமைக்குப் பாடுபட்ட பெருமை இந்திய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை இராஜராம் மோகன்ராய்க்கும், ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகருக்கும் உண்டு. அவர்கள் சாதி ஒழிப்பு, விதவை மறுமணம், கலப்பு மணம், பெண் கல்வி ஆகிய சீர்திருத்தங்களைப் பெண்களுக்காக முன்வைத்துப் பாடுபட்டனர்.

பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை இரண்டும் தந்தால், தங்களது ஏனைய உரிமைகளையும் நிலைநாட்டிக் கொள்வதுடன் அவர்கள் சமுதாயச் சிந்தனை வளத்திற்கும் புது மெருகு ஊட்டக்கூடும் என்று பாரதியாரும், பாரதிதாசனாரும் வலியுறுத்தினர்.

இலக்கியம் என்பது ஒரு சமுதாய நிறுவனமாக மனிதப்படுத்துவதாக கால வளர்ச்சிக்கேற்றக் கருத்துப் பரிமாணங்களை அடையாளப்படுத்தும் கலை வடிவமாகும். இக்கலை வடிவங்களில் ஒன்றான புதினப் படைப்பாளிகள் பெண்களின் வாழ்வு நிலையை ஆண்-பெண் சமத்துவ நோக்கில் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளனர்.

குறுநாவல்

“நாவலை அடியொற்றி எழுந்த மற்றுமொரு புதிய வடிவம் குறுநாவல். இது நாவலின் சிறுவடிவம் எனவும் சிறுகதையைக்காட்டிலும் சற்றே நீண்ட வடிவம் எனவும் கூறப்படும், இதற்குத் தனி வரையறை இல்லை. ஆங்கிலத்தில் NOVELLE என்பது நாவலைக் காட்டிலும் சிறிய உரைநடை எனவும், NOVELLETT என்பதற்குச் சிறுகதையைவிட நீண்டதும் நாவலைக் காட்டிலும் சிறியதுமாக விளக்கம் அளிக்கின்றது”⁴ என்பார்.

இதழ்கள்வழி மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்ற இன்றைய படைப்புகள் நாவலும், குறுநாவலும் ஆகும். இதழ்களின் இன்றியமையாமையால் வாசகரின் ஆர்வச் சூழலாலும் புதிய படைப்பு நெறி தோன்றியது. அதுவே குறுகிய காலத்தில் படித்து முடிக்கக் கூடிய குறுநாவலாகும். நாவல் படிக்கப் பொறுமையும், நேரமும் இல்லாதவர்கள் குறுநாவல் எனும் இலக்கிய வகையை வரவேற்றனர். நாவலின் குறுக்கமும், சிறுகதையின் நீட்சியும் குறுநாவலை உருவாக்கியிருக்கலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில் இவ்வகைப் புனைகதை தொடங்கியதாகக் கூறுவர். 1804இல் ஸ்லேகலும் (SCHLEGAL), 1827 இல் கதேயும் (GOETHE) இதனைப் பற்றி ஓரளவு வரையறை செய்துள்ளனர். பொதுவாக குறுநாவல் என்பது ஒருமையுணர்ச்சி, ஒருமை நிகழ்ச்சி, புதுமை, நம்பகத்தன்மை பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்விளக்கத்தைக் குறுநாவலுக்கென்று ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. பக்க வரையறைகளைக் கொண்டும் குறுநாவலின் இலக்கணத்தைக் கூறிவிட முடியாது. ஆங்கில நாவல்கள் சில குறைந்த பக்கங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. அதேபோல் சிறுகதைக்கெனக் குறுகிய பக்கங்களில் எழுதப்படுவன அதன் வரையறைக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்பன.

எர்னெஸ்ட் ஹெர்மிங்கே, எழுதி நோபல் பரிசு பெற்ற (The Old man and the sea) என்ற கதை சிறுகதையாகவும் இல்லாமல் நாவலாகவும் இல்லாமல் இரண்டிற்குமிடையே ஒரு குறுநாவலாக உள்ளது என்பர் சிலர். சிலர் அதன் பண்புகளைக் கொண்டு சிறுகதையே என்பர்.

நாவலின் அமைப்பு

ஒரு சிறந்த நாவல் கீழ்க்காணும் கூறுகளை உள்ளடக்கி அமைதல் வேண்டும் என்பர் திறனாய்வாளர். கதைக்கரு, கதைப்பின்னல், பாத்திரங்கள், பின்னணி, காலம், உரையாடல் நடை போன்றவை நாவலின் அடிப்படைக் கூறுகளாகும். கதைக்கரு இல்லாமல் நாவல்கள் இல்லை. அக்கதையைத் தக்க நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புபடுத்திக்காட்டுவது கதைப்பின்னலாகும்.

கதையின் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பாத்திரம் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். கதைக்கேற்றவாறு கதை நிகழுமிடம் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். அவ்விடத்தில் சமுதாய சுற்றுப்புறச்சூழல்கள் சிறப்புற அமைக்கப்பட வேண்டும். கதையைத் தெளிவான உரைநடையில் அமைத்தல் சிறப்பிற்குரியது. இவ்வாறு நாவலுக்கான அடிப்படைக்கூறுகள் முறையாக அமைந்தால் அந்நாவல் சிறப்புற அமையும் என்பது திண்ணம்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில், இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் விடிவெள்ளியாக நாவல் முதலிடம் பெற்று விளங்குகின்றது. மேலும் ஆராய்ச்சித்துறையிலும் நாவலாய்வு நாள்தோறும் பல புதிய பரிணாமங்களைப் பெற்றுப் பொலிவுடன் வருகின்றது.

கல்கியின் சிறுகதைகள் சில, மிக நீண்டவை. அவை குறுநாவலாகவும் கொள்ளத்தக்கன என்பர். புதுமைப்பித்தனின் 'துன்பக்கேணி' அளவால் மிக நீண்டது. ஜெயகாந்தனின் தொடக்ககாலப் படைப்புகளில் சில நீண்டமைந்தவை. அவை குறுநாவலுக்குரிய இயல்புகளைக் கொண்டவை. குறுநாவல் என்பதற்கு நீண்டமைந்த சிறுகதைகள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

நாவல்-குறுநாவல்

வாழ்க்கையில் அனுபவப் பரப்பு (Range of Life) மிகுதியாகக் காட்டப் பெற்றால் பெருநாவல் ஆகிறது. குறுநாவலில் அப்பரப்பை மிகுதியாகக் காணமுடியாது. காலப் பின்னணியும், இடப்பின்னணியும் நாவலில் பெரிய அளவில் அமையும். ஆனால், குறுநாவலின் பின்னணி (Setting) குறுகிய அளவில் அமைகிறது. கதையை இணைக்கும் கிளை நிகழ்ச்சிகள் (Clinking episody) நாவலில் விரிவாக்கம் பெறும்.

நாவலின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அப்பால் கருவைப் புலப்படுத்தும் முறை உள்ளது. குறுநாவலில் கருவை நோக்கி நிகழ்ச்சி அமைவது நலம்.

நாவலில் மோதல் நிகழ்ச்சிகளை நோக்கிப் படைப்பதை பெருவழக்கு என்கிறோம். குறுநாவலில் மோதல் கருவை நோக்கிப் போவதால் பாத்திரத்தின் பேச்சும், செயலும் குறைய, கதையும் குறுகிக் குறுநாவல் ஆகின்றது.

நாவலும் இல்லாமல் சிறுகதையிலும் அடங்காமல் இருக்கும் ஓர் அமைப்பிற்குக் குறுநாவல் என்று பெயரிடப்பட்டது. பிரெஞ்சு இலக்கியத்தில் குறுநாவல் ஒரு புனைகதை இலக்கியம் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. இதனை Novelette என்று வழங்கினர்.

இப்புனைகதைவகை தனியானது. நாவலில் பல பாத்திரங்கள் இடம் பெற்று கதை விரிவாகச் செல்லும். குறுநாவலில் ஒரு வாழ்க்கைப்போக்கைச் சித்திரிக்கும் ஒரு பாத்திரம் என்ற வகையில் அமையும். அப்பாத்திரம் வாழ்க்கையின் ஒருபார்வை (A view of life) யை விளக்குவதாகவே இருக்கும். அது, முழுமைப் பாத்திரமாகவும் ஏனையவை ஒரு பக்கப் பாத்திரமாகவும் (Flat) படைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆ.பி.,

பலவகைமையிலான கலைப்படைப்புகளை வழங்கியுள்ளார், வழங்கி வருகிறார்.

களத்தேர்வு நெறிமைகள்

புதினப் படைப்பில் களத்தேர்வு என்பது படைப்பாக்கக் கட்டமைப்புக் கூறுகளில் சிறந்த இடத்தைப் பெறுவதாகும். களத்தேர்வு அமைப்பு முறைகளின் பின்னணியில் ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் களத்தைக் காணுதல் பொருந்தும்.

களத்தேர்வு பற்றிய ஆய்வில் பின்வரும் உள்ளடக்கக் கூறுகளைச் சுட்டலாம்.

அ. இயற்கைச் சூழலமைவுகள்

ஆ. இடச் சூழலமைவுகள்

இ. சமுதாயக் கூறுகள்

ஈ. பண்பாட்டுக் கூறுகள்

உ. வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

அ. இயற்கைச் சூழலமைவுகள்

புதினம் காப்பியம் போல விரிவான பரப்புடையது. புதினங்களின் நிகழ்ச்சி விரிவுகள், கதைமாந்தர் போக்குகள், செயற்பாடுகள் பல்வேறு வருணனை போன்ற முருகியல்சார் விளக்க அமைவுகளுக்குப் பெரிதும் இடம் உண்டு. புதின களஅமைப்புக் கூறுகளில் இயற்கைச் சூழல் அமைவுகளுக்குத் தகுந்த இடம் வேண்டும்.

ஆறு, கடல், மலை, காடு, வயல், வானம், பறவைகள், மரங்கள், மலர்கள் பொழுது வருணனைகள், இயற்கைச் சூழலமைவுகளாகக்

கொள்ளப்படும். படைப்பாளி கிராமத்தைக் களமாகக் கொள்ளும் போது இயற்கை பற்றிய வருணனைகள் அதிகமாக இடம்பெறலாம். நகரம் களமாக அமையும் போது இயற்கைக் கூறுகள் குறைந்து அமையக் காணலாம். வட்டாரப் புதினங்கள் வழி இயற்கை மண்ணின் மனத்தைப் பரப்புகின்றன. ஆ.பி., புதினங்களுள் நெல்லை வட்டார மனத்தைக் கலந்துள்ளார்.

ஆ. இடச்சூழலமைவுகள்

கிராமமோ, நகரமோ எது களமாக அமைந்தாலும் அதன் அமைப்பு, ஊர் பற்றிய செய்திகளாக ஊர்ப்பற்று, ஊர்ப்பெருமை, கிராம, நகர தெருக்களின் வழிமுறைகள், அமைப்பு, புகைவண்டி நிலையம், காணவேண்டிய இடங்கள் இவை இடச்சூழலமைவில் அடங்கும். படைப்பாளி தனக்கு நன்கு அறிமுகமான உண்மையான களங்களைத் தேர்வு செய்யும் போது இடச் சூழலமைவு சிறிய செய்தி கூட விடப்படாது தரப்படும் போக்கில் அமைகிறது. ஆ.பி. பார்த்த பழகிய இடங்களே இடச்சூழலமைவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இ. சமுதாயக் கூறுகள்

படைப்பாளி தேர்ந்தெடுக்கும் களத்தின் சமுதாயமே அச்சமூக மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மொழி முதலியன களஅமைப்பில் சமுதாயக் கூறுகளாக அமைகின்றன. ஆ.பி. சமுதாயக் கூறுகள் மிகுந்த புதினங்கள் எழுதி உள்ளார்.

ஈ) பண்பாட்டுக் கூறுகள்

குறிப்பிட்ட சமுதாயம் வெளிப்படுத்தும் வாழ்வியல் அமைவுகள் பண்பாட்டின் அடிப்படையாக அமைகின்றன. கலை, ஆடை, உணவு,

விழாக்கள், கோவில்கள், மக்கள் பண்புகள் இவைகளைப் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகக் கொள்ளலாம்.

உ) வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

சமூக நாவலாசிரியர்கள் இயல்பாகத் தங்களது படைப்புக்கான களம்பற்றிய வரலாற்றைக் குறித்துப் பாராட்ட வேண்டியதில்லை. எனினும் சிலர் களத்தின் வரலாறு பற்றி ஆர்வம் கொள்வர். களத்தின் வரலாறு புராணச் செய்திகள் போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டிக் குறிப்பிட்ட களத்தின் பெருமையினை நிலைநாட்டுவர்.

சில கூறுகள் அல்லது பல கூறுகளின் ஒட்டுமொத்தமான இணைவில் குறிப்பிட்ட களத்தின் முழுநிலைக்காட்சி சுவைகளுக்குப் புலனாகும் வண்ணம் வருணித்தும், விளக்கியும் தெளிவுபடுத்தியும் கைதேர்ந்த ஓவியன் போலக் களத்தை எழுத்தில் காட்சிபடுத்தும் படைப்பாளி படைப்பு வழியாகப் படிப்பவர்க்குக் குறிப்பிட்ட களத்தோடு நெருங்கிய உறவினை ஏற்படுத்தி விடுகின்றனர்.

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி புதினங்களில் களம்

படைப்பாளி குறிப்பிட்ட களச் சூழல் அமைவுகளால் தனிப்பெயர் பெற முனையலாம் . அல்லது பல்வேறு களச்சூழல்களை உருவாக்கலாம். படைப்பாளி தோன்றுவிக்கும் சமுதாயம், களம் இரண்டும் ஒன்றிற்கொன்று தொடர்புடையன என்பது தெளிவு. இளமைக் கால நினைவுகள் என்றும் மனத்தில் நிலைத்து நிற்பன. இளமைக் காலத்தில் நெல்லை மாவட்டத்தின் இயற்கை, சமுதாயம், பண்பாடு பற்றி ஆ.பி. பெற்ற அனுபவங்கள் பசுமரத்தாணியாக அவருடைய ஆழ்மனத்தில் பதிந்தன.

நெல்லை மாவட்டத்தின் சிறப்பு, பெருமை, நிறை, குறை, வளம், இவற்றை நன்கு உணர்ந்த அவர். தனது புதினங்களில் நெல்லை மாவட்டத்தைக் களமாக்கிப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஆ.பி. பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்த இடத்தை (நெல்லை மாவட்டம்) முதன்மையாகவும் தொழில் காரணமாக அறிமுகமான (சென்னை, டில்லி, மும்பை, நாக்பூர்) இடங்களைச் சிறிதளவும் தமக்குரிய களமாகத் தேர்வு செய்து கொண்டார். அவர் சென்று, கண்டு வந்த வெளிநாடுகளும் களமாக அமைந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ.பி.யின் புதினக் களத்தைக் கீழ்க்காணும் வகைமைக்குள் அடக்கலாம்.

ஆ.பி. புதினங்களில் நெல்லை வட்டாரம் முதன்மைப் படுத்தப்பெற்று பிறகு சென்னை வட்டாரமும் கலந்து காணப்படுகிறது. இவருடைய புதினங்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களைக் களமாகக் கொண்டமைந்தவை. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வெளிநாடுகளும் புதினங்களுக்குக் களமாக அமைந்துள்ளன.

I. சென்னையைக் களமாகக் கொண்ட புதினங்கள்

- ❖ சாருலதா
- ❖ சின்னவள்
- ❖ கானல் சொர்க்கம்
- ❖ வேடிக்கை மனிதர்கள்
- ❖ விடியும் நேரம்
- ❖ கட்டில் மனசு

ஆகியனவாகும்.

II. பல இடங்களைக் களமாகக் கொண்டமைந்த புதினங்கள்

- ❖ தாளம் தப்பிய தாலாட்டு - திருநெல்வேலி, சென்னை
- ❖ தகனம் - நெல்லை, சென்னை, திருவல்லிக்கேணி
- ❖ கதாநாயகி - நெல்லை, சென்னை, டெல்லி.
- ❖ சிகரம் சிலந்திக்கும் எட்டும் - சென்னை, மதுரை, டில்லி, நாக்பூர், மும்பை.
- ❖ சுருதி பிசுகாத வீணை - திருநெல்வேலி கிராமம் / அமெரிக்கா.
- ❖ உயிரெழுத்து ஆய்த எழுத்து - திருநெல்வேலி, சென்னை
- ❖ சூரியனை விடியவைப்போம் - சென்னை, தர்மபுரி.
- ❖ விலை - கிராமம் / சென்னை
- ❖ கனவுகள் கைப்பிடிக்குள் - கிராமம் / சென்னை.

என ஆ.பி.யின் படைப்புக் களங்கள் விரிந்து அமைகின்றன.

1. **நெல்லை மாவட்டம்** - கன்னியாகுமரி, கரந்தாநேரி, சுலோசனா முதலியார் பாலம், நீதிமன்ற வளாகம், பாளையங்கோட்டை, தாமிரபரணி ஆறு, திருநெல்வேலி ஆகியன சிறப்பிடம் பெறுகின்றன).
2. **சென்னை நகரம்** - திருமங்கலம், அண்ணாசாலை, சைதாப்பேட்டை, ஜோன்ஸ் ரோடு, மவுண்ட் ரோடு, சபுவே, சுரங்கப்பாதை, பூக்கடை ஏரியா, திருவல்லிக்கேணி, தேனாம்பேட்டை, தி.நகர், தாம்பரம், சானடோரியம், குரோம்பேட்டை, பல்லாவரம், மீனம்பாக்கம், திரிகூலம், பழவந்தாங்கல், பரங்கிமலை, கிண்டி, முகப்பேர், ரவுண்டானா, சிந்தாமணி, பாடி, அம்பத்தூர்,

பாண்டி பஜார், தி.நகர், நடேசன் பூங்கா, பீச், அண்ணாநகர், மெரீனா கடற்கரை, நுங்கம்பாக்கம், சூளைமேடு, சிம்ஸன், சிவானந்தா சாலை, பல்கலைக்கழகம் வழி, பாடிக்குப்பம், மடிப்பாக்கம், பாரிமுனை, மகாபலிபுரம், தாழாங்குப்பம் முதலிய இடங்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

3. பிற இடங்கள் - அமெரிக்கா, மதுரை, தர்மபுரி, டெல்லி, மும்பை, மகாராஷ்டிரா, தில்லி கலையரங்கம், நாக்பூர் என்பன மிகச் சிறிய அளவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆ.பி. தனது படைப்பிற்குரிய களத்தேர்வினை பலவாறாக அமைத்துள்ளார்.

இயற்கைச் சூழலமைவுகள்

ஆறு

ஆ.பி.யின் களத்தேர்வில் தாமிரபரணி அதிகமாகப் பேசப்படும் ஆறாக அமைந்துள்ளது. தாமிரபரணி ஆறு நெல்லையின் செழிப்பிற்கும், வளத்திற்கும் ஊட்டம் அளிக்கும் அழகைக் கூறி மகிழ்கிறார். 'கதா' புதினத்தில்,

“அவரோட பொண்ணா நீங்க . . .? அடேங்கப்பா!

தாமிரபரணித் தண்ணி பரம்பரையாச்சே

அதான் - நடிப்புங்கறது உங்களுக்கு சுவாசம்

மாதிரி இயல்பா இருக்கு....”(கதா. ப.7)

என்று நீலாயதாட்சியின் இரு கைகளையும் பற்றிக் கொண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்டார் ஆதிபகவன்.

“பூரணி நா உன்னளவுக்குப் படிக்கல்ல. . . இங்கிலீஷு”

தெரியாது... ஆபிஸுபோயி ஆயிரம் ரெண்டாயிரம்னு சம்பாதிக்கற ஆசை கிடையாது. மாமா அரசியல்ல தொட முடியாமப் போன உசரத்தை நான் தொடணும். நீதி, நேர்மை, புனிதத் தொண்டுன்னு பேசாம, அரசியலை, அரசியலாவே பண்ணப் போறேன். . . அதுக்கு ஒத்துப்பியா. . . .?”

தாமிரபரணியின் மணல் கரையில் உட்கார்ந்து சித்ரா பெளர்ணமி நிலவொளியில் பொறுமையாய்ச் சொன்னான் செந்தில் நாதன்” (உ.ஆ. ப.112) என்று அன்னபூரணியுடன் தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் செந்தில் உரையாடுவதை ஆசிரியர் பாங்குடன் பதிவாக்கியுள்ளார்.

“திருநெல்வேலித் தண்ணி - தாமிரபரணி ஓடுது அவன் உடம்புல. ஒரு தப்புத் தண்டா பண்ண மாட்டான். பொண்ணும், நோட்டும் அவனுக்குப் பொருட்டே இல்ல, தலைவருகூட அவனோட நேர்மைக்காகத்தானே பக்கத்துல வச்சிக்காரு...”(உ.ஆ. ப.175) நேர்மையைப் பற்றிக் கூறும்போது, தாமிரபரணியின் பெருமையைச் சுட்டுகிறார். தாமிரபரணி ஆற்றை இவர் மிக உயர்வாகக் கருதுகிறார்.

கடல்

சென்னை நகரம் களமாக அமையும் போது கடற்கரையும் களமாக மாறுகிறது. ‘சு.பி.வீ’, ‘சாருலதா’, ‘சின்னவள்’, ‘கா.சொ’, ‘வே.ம’, ‘க.கை.பி’ ஐந்து புதினங்களில் சென்னை நகரத்தின் வடக்கெல்லையாக அமைவதுடன், எழில் சேர்ப்பதாகவும் திகழ்கின்ற நீண்ட மணல் படுக்கையுடைய சென்னைக் கடல் களமாக அமைகிறது. க.கை.பி. புதினத்தில்,

“அப்புறம்? வேறென்ன விஷயம்? நல்ல பெளர்ணமி நிலா, அழகாயிருக்கு இல்லியா தீபா. . . ?”

“ம்.ம்”

“என்ன ரவி? இந்த நிலா வெளிச்சத்திலே பீச்சலே ஒரு வாக் போனா நல்லாயிருக்குன்னு சொல்வியே போகலாமா?”

“ம். . . .”

“உயர உயரமாய் வீசியடித்தன அலைகள். வானத்தில் குளிர்ச்சியாய் நிலவு. காலை நனைக்கக் குளிர்ச்சியான அலைகள், யாருமேயில்லாத அமைதி, குறுகுறுக்க வைத்த மணல், அலை ஓரமாகவே மெதுவாய் நடந்தார்கள். அலைகள் மட்டும்தான் பேசியபடி, கேள்வி கேட்டபடி இருந்தன. மீனாதான் மௌனத்தை உடைத்தாள்” (க.கை.பி. ப.108).

மீனா, ரவி, தீபா மூவரும் உரையாடும் இடமாகக் கடற்கரை திகழ்கிறது. ‘சாரு’ புதினத்தில்,

“மெனீனா கடற்கரையில் விஸ்தாரமான நடைபாதை. இரவு பத்தரை மணிக்குக் கூட்டமே இல்லை. காற்று மெல்லிசாய்ச் சிலுசிலுவென்று வீசியது.

மெத்தென்ற புல் தரையும், காற்றின் தாலாட்டுக்குத் தலையசைத்தபடித் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மரங்களுமாய், சூழ்நிலை என்னவோ ரொம்பவும் ரம்மியமானதாய்த்தான் இருந்தது.

மௌனமாய் நடந்து சென்ற ப்ரேம்குமார் காஞ்சனா, சாருலதா மூணுபேர் மனசும்தான் நிதானமில்லாமல் பரிதவித்தபடி” (சாரு. ப.42) சாருலதாவிலும் மூவர் உரையாடும் களமாக கடற்கரை திகழ்வதைக் காண முடிகிறது. கா.சொ.புதினத்தில்

“மெர்னா கடற்கரையின் மெல்லிய காற்று நுழைய முடியாத மாதிரி நெருக்கமாய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள் ராதாவும் மனோகரும். யாரும் பார்த்து விட முடியாத மாதிரி புதைந்திருந்தார்கள்”. (கா.சொ.ப.90)

எனினும் தாமிரபரணித் தண்ணீரை உயர்வாகச் சொன்ன அளவுக்கு ஆ.பி.யால் கடல் வருணிக்கப்படாத நிலையினைக் காணலாம்.

மரங்களும் மலர்களும்

தாமிரபரணியையும், கடலையும் களமாக அமைத்துப் படம் பிடித்துக் காட்டிய ஆசிரியர் மரங்களையும் மலர்களையும் மென்மையாகப் பதிவாக்கியுள்ளார்.

‘தகனம்’ புதினத்தில்,

“பயாஸ் கோப்புக்காரன், பிளாஸ்டிக் சாமான்கள் வண்டிக்காரன், தண்ணீர் எடுத்து வரும் பெண்கள் இப்படி வேடிக்கை பார்த்தான். மாரியப்பன் அரச மரத்தடியில் உட்கார்ந்து எந்த வேலைக்குப் போக என்று கனவு கண்டு தூக்கம் போட்டான்” (தகனம். ப.58).

வேலை எதுவும் இல்லாமல் சின்னராசு அரசமரத்தடியில் அமர்ந்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

க.கை.பி. புதினத்தில்,

“தோட்டத்தில் தோட்டக்காரர் ஆறுமுகம் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார். விதம் விதமான பூக்கள். மஞ்சள், சிவப்பு, ரோஸ், வயலட், கதம்ப நிறத்தில் பூக்களைப் பார்த்ததும்தான் அந்த விடியல் அர்த்த முள்ளதாய்த் தோன்றியது அவளுக்கு. பூக்களின் காதலி அவள்.

“பூ வாசனை ஜம்முன்னு இருக்கு

ஆறுமுகம் தாத்தா. . . .”

தீபா மட்டும் தான் தோட்டத்துக்குப் போய், பூக்களை ரசித்துத் தானும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவாள், களை எடுப்பாள். புல் கத்தரிப்பாள்”(க.கை.பி. பக்.70-71).

பூக்களின் மீது தீபா கொண்டிருக்கும் காதலை அறியமுடிகிறது. “சூ.வி.வை” புதினத்தில்,

“மாலையில்

குளத்தங்கரை அரசமரத்தின்

குளு குளுவென்ற நீள நிழல்

கிராமத்துச்

சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு

அகரம் - ஆகாரம்

ஊட்டினார்கள்

சரஸ்வதியும், மாணவிகளும்’ (சூ.வி.வை. ப.70)

என்பதன் வாயிலாக குளத்தங்கரை அரசமரம் மாணவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் இடமாகத் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

பொழுது வருணனைகள்

ஆ.பி. களத்தோடு பொருந்திய புறச்சூழலை கள அமைப்போடு

இணைத்துக் காட்டுகிறார்.

விடியல்

‘தகனம்’ புதினத்தில், “சின்னப்பொண்ணு என்றைக்குமில்லாத

அதிசயமாக அதிகாலையிலேயே உற்சாகமிழந்து லேசான முகவாட்டத்துடன்

மனசு உலர்வுடன் ‘இனி என்ன?’ என்பதை நினைத்தபடி வேலையாயிருந்தாள். அந்தச் சிதை நெருப்பு காலம் காலமாய், யுகம் யுகமாய்ச் செய்வது மாதிரி அது பாட்டுக்குத் தன் சோலையைச் செய்து கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையைப் புரட்டி புரட்டிப் போட்டுத் தகனம் செய்துதானே இத்தனை காலமாய் உலகம் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிறது”. (தகனம். ப.114) என சின்னப் பொண்ணு விடியற்காலையிலேயே தன்னுடைய வறுமையை நினைத்துப் புலம்புகிறாள்.

‘சு.பி.வீ. புதினத்தில், “சிரித்துக் கொண்டே பரிமாற ஆரம்பித்தாள் ஸ்ருதி. ரகுவுக்குத் தெரியும், மார்கழி மாதங்களில் காலையில் மூன்று மணிக்கே அவள் எழுந்து எல்லாம் தயாரித்து விடுவாள்.

அவன் அம்மா இருக்கும் வரை மாமியாரும் மருமகளும் சேர்ந்து மார்கழி மாதப் பஜனையை பிரமாதப் படுத்துவார்கள். காலையிலேயே பஜனை, பூஜை என்று கூட்டமாய்ப் பெரிய அளவில் நடந்தது. அம்மாவும் போன பின் இப்போது ஸ்ருதி மட்டும் தனியாளாக. . ஏதோ முடிந்த அளவு செய்கிறாள்” (சு.பி.வீ. ப.12-13) என அதிகாலையில் எழுந்து செயல்படும் ஸ்ருதியின் செயல்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“அதிகாலை நாலு மணிக்கே முழிப்புத் தட்டியது பார்வதியம்மாளுக்கு” (சூரசம்ஹாரம், ப.95)

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“விடியற்காலையில்

கிராமம் அழகாய்ச் சோம்பல் முறித்தது

சரஸ்வதி வருவதைத்

தூரத்திலேயே கண்டவர்கள்

துடைப்பம் தூக்கினார்கள்.

வீட்டு வாசல் குப்பையாயிருந்தால்

அம்மா கோபப்படுவார்களே. . . .

கைக்கு வேகம் பிறந்தது,

நிமிஷமாய்க் குப்பை பிறந்தது

ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும்

சுத்தம் - சிம்மாசனமிட்டு அமர்ந்தது” (சூ.வி.வை. ப.38)

எனப் பாவையூர் கிராமத்தின் விடியலும், மக்களின் சுறுசுறுப்பும் அழகாய் சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது.

காலை

காலை வருணனை ஆ.பி. படைப்புகளில் நடைமுறைக்கு ஏற்ற வண்ணம் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

தா.த.தா. புதினத்தில்,

“திரும்பவும் காலையில் ஓட்டம்அதே மிஷின்தனமான வாழ்க்கை. க்ரெச்சில் சேர்த்தால் சுண்டுவை யார் கொண்டு போய் விடுவது?

காலையில் இரண்டு பருக்கை அள்ளிப் போட்டு பஸ்ஸைப் பிடிக்க பறக்கவே நேரமிருக்காது இருவருக்கும்,

காலையில் மோர் சாதத்தில் ஊறுகாய் வைத்து ஆயா தரும் சாப்பாட்டின் முன்னால் இரு கைகளாலும் முகத்தைப் பிடித்தபடி உட்கார்ந்திருப்பான்”. (தா.த.தா. பக்.31-48)

எனக் காலை நேரம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றிருக்கிறது.

க.கை.பி. புதினத்தில்,

“சுள்ளென்று வெயில் முகத்தில் அடித்தது. தூக்கம் கலைந்து மெதுவாய்க் கண்ணைத் திறந்தாள் தீபா. சூரியனுக்கு என்ன கோபமென்று தெரியவில்லை.

இப்போதெல்லாம் கோடைக் காலங்களில் வெயிலின் உக்கிரணம் ஜாஸ்தியாகித்தான் வருகிறது.

வெயிலடித்தாலும் - ஜன்னல் வழியே காற்றும் மெல்லிசாய் வீசியது. அந்தப் பக்கம் தோட்டம். விதவிதமான ரோஜாச் செடிகளும் மல்லிகைக் கொடிகளும் உண்டு. காற்று - பூ வாசனையைச் சுமந்து வந்தது. குழந்தை வாசனை மாதிரி வருடும் சுகந்தம்” (க.கை.பி. ப.69).

என்று காலை வருணனை இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

‘சு.பி.வீ’ புதினத்தில்

“சட்டென்று விழிப்பு ஏற்பட்டது ரகுவுக்கு, கைகளால் அருகில் துழாவினான். ஜரீன் இல்லை. கையிலிருந்த ரேடியம் வாட்சைப் பார்த்தான். மணி நாலரை, கிழமை ஞாயிறு என்றது.

சாணித் தண்ணீர் தெளித்துச் சுத்தமாய்ப் பெருக்கிய தரையில் பெரிய பெரிய தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த அதிகாலையிலேயே குளித்து விட்டதற்கான அடையாளமாய், நீளமான, ஈரமான கூந்தலைக் கோடாலி முடிச்சு போட்டிருந்தாள். மஞ்சள், பூசிய மங்களகரமான முகத்தில் பெரிய குங்குமப் பொட்டு, கீற்றாகத் திருநீறு, கழுத்தில் மெல்லிய செயின், கைகளில் வளையல், காதில் சிறு கம்மல்.

உனக்கு மட்டும் இந்த மெட்ராஸிலே எப்படித் தினமும் காலையிலே கரெக்டா ஒரு பூசணிப் பூ கிடைக்குது?” (சு.பி.வீ. பக்.9-11)

என ரகு, ஸ்ருதி, ஐரீன் கூற்றின் வழி காலை பற்றிய செய்தி வெளிப்படுகிறது.

‘வில்ல’ புதினத்தில்,

“ஏலேய் - இருளா. . . எழுந்திருலே. . . எம்மா நேரமாத் தூங்குவ. . . ஏந்திரு. . . .? ஆம்பளப் பய - ஆறு மணிக்கும் இப்படித் கெடந்து உருளுவானா? “என்ன ஆண்டி, பட்டணத்துப்புள்ள சூரியோதயத்தைப் பார்த்திருக்குமா என்ன? இப்பிடிப் போட்டு உலுக்கறியே, வரு. வெயிலு சுள்ளுன்னு அடிச்சா மண்டை காய்ஞ்சி அவனே எளுந்திருப்பான்” (வில்ல. பக்.1-2)

என இருளப்பன் சென்னை நகரில் தூங்கிய வழக்கத்திற்கே, தன்னுடைய கிராமத்திற்கு வந்தும் காலைப் பொழுது விடிந்தும் தூக்கத்தில் இருந்து விளிக்காமல் இருப்பதை ஆ.பி. சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

‘வே.ம’ புதினத்தில்,

“அதிகாலைச் சூரியன் பொன் வண்ணமாக உதித்தான். கடற்கரை குளுகுளு வென்றிருந்தது. நடைபாதை, சிலீரென்றிருந்தது. புல் தரையும், மரங்களும் செடிகளுமாய் எல்லா இடத்திலும் பசுமை வானம் மெல்லிய ஆரஞ்சு வண்ணமாய்ச் சிரித்தது. காலையில் பறவைகளின் சின்னச் சின்ன சிலிர்ப்பான சப்தங்கள் உயிருக்கு உற்சாக மூட்டின. (வே.ம. ப. 92) என்பதாக வர்ணனை இடம் பெற்றுள்ளன.

மாலைப் பொழுது

‘தகனம்’ புதினத்தில், “ம். . . மத்தியானம் வந்துச்சு. . . மொபெட்டுல வந்துச்சு. பிரியாணி வாங்கியாந்துச்சு. ரொம்ப அக்கறையா ஓங்கள விசாரிச்சது. இது கூட அண்ணன் குடுத்தது தான்” (தகனம். ப.105)

என சின்ராசுவின் மாலைநேர வருகையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தா.த.தா. புதினத்தில்,

“மதியம் மூன்று மணி

பால் டெப்போவில் க்யூ நீண்டு நின்றிருந்தது.” (தா.த.தா. ப.12)

“சாயங்காலம் புல்வெளியில் நாற்காலியைப் போட்டு

மைசூர்பாக். . . ஜிலேபி. . . குலாப் ஜாமுன்

வாதுமைப் பருப்பு, குங்குமப் பூப் போட்ட ஸ்பெஷல்

மசாலாப் பால். . .கஸ்டர்டு ஜஸ்கீரிம் என்று

விசுவோடு விதவிதமாய் ஒரு வெட்டு” (தா.த.தா. ப.49)

என மேலை நாட்டு கலாச்சாரப்படி ராஜி குடும்பத்தோடு மாலை நேரச் சிற்றுண்டி உண்பதை ஆசிரியர் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘க.கை.பி.’ புதினத்தில்

மற்ற பெண்களெல்லாம் - சாயங்காலம், ஹாலில் கூடினால்,

கண் சிமிட்டாமல் டி.வி. மட்டும்தான் வாழ்க்கை.

எல்லாப் பெண்களும் சாயங்காலம் வேலையிலிருந்து வந்தவுடன்

செய்யும் முதல் வேலை ஜன்னலைச் சாத்துவது தான். (க.கை.பி. ப.71)

என்று நகரத்து மக்களின் மாலை நேர வாழ்க்கையைப் படைப்பாளி படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

‘சாரு’ புதினத்தில்,

“நா கிளம்பறேம்மா. மணி மூணு, நாலு மணிக்கு காலேஜ்ல

இருக்கணும். ஆறு மணிலேயிருந்து. . . பேஷன்பரேட். நான் தான் நிகழ்ச்சித்

தொகுப்பாளர் எல்லாம் முடிஞ்சு வீடு வர பத்தாயிடும் அப்பாவை பஸ்

ஸ்டாண்டிலே நிக்கச் சொல்லியாம்மா?” (சாரு. ப.8)

எனக் கல்லூரி விழாவிற்குச் சாரு மாலை நேரம் செல்வதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இரவு

‘தகனம்’ புதினத்தில்,

“மளை நிக்கற பாடில்ல. . . நின்னாக்கூட ராவுக்குள் எரிக்க முடியாது. குளிர்காத்துல நெருப்புப் பத்திக்காது. வறட்டிதான் அனாவசியமா ஜாஸ்தியாவும். . . .கௌம்பலாம் வா சம்பத்து”

இருட்டை வாழ்க்கையிலும் பழக்கப் படுத்தி

நடந்தார்கள் ரெண்டு பேரும்” (தகனம். ப.106)

எனப் பிணம் எரிப்போரின் துன்ப வாழ்க்கையை ஆசிரியர் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

தா.த.தா. புதினத்தில்,

“நாள் முழுசும் டம்டப் டப்டப் என்று டைப் அடித்து விட்டு தோள் வலியோடு . . . உடல் வலியோடு . . . வீடு வர எட்டாகி விடும். அதன் பின் ஒரு சோறு பொங்கி, ரசம் வைத்து துவையல் அரைத்தால் கூட சாப்பிட்டுப் படுக்க பத்தோ? பதினொன்றோ. . . ?” (தா.த.தா. ப.31)

“சாதத்தை தட்டில் வைத்து குழம்பு, மோர், காரட் பொரியலோடு சாப்பிட்டுப் படுத்த போது, அடித்துப் போட்டாற் போல இருவருக்கும் தூக்கம். அரக்க பரக்க ஓடி வந்தது” (தா.த.தா. ப.35)

“ராத்திரியும்,இருவருடனும் சாப்பிட்டு விட்டுகெட்டியான பால் குடித்து விட்டு. . . இருவருடனும் டி.வி. பார்த்து விட்டு அங்கேயே தூக்கம். ராஜியின் சேலைத் தலைப்பை பிடித்தபடி” (தா.த.தா. ப.49)

என இரவு பற்றிய செய்தியை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘கதாநாயகி’ புதினத்தில்,

“மணி ஒம்பதரையாகு தேண்ணே. இன்னமும் நீலா வரக் காணம்? இன்னிக்கு மட்டும் தான் இப்பிடயா? . . .நிதமுமா?”. (கதாநாயகி, ப.43)

வேலைக்குச் சென்று விட்டு வீடு திரும்பும் பெண்கள் என ஆசிரியர் இரவு நேரத்துக் காட்சியை கதாநாயகி புதினத்தில் மிக அழகாக படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

க.கை.பி. புதினத்தில்,

“ஹையோ விடுங்கக்கா. இதையெல்லாம் நினைச்சு நான் சொல்லலே. ராத்திரி வானம் அதோட அழகு. வைரக் கம்மலாட்டம் மின்னர நட்சத்திரம் - ராத்திரி பூக்கற ‘நைட் க்வீன்’ பூ வாசம், தோட்டத்துப் பூச்செடி. இதை ரசிக்காம, சுவாசிக்காம, ஜன்னலை மூடி சமாதியாயிடனுமா? பன்னிரண்டு ஒரு மணிக்கெல்லாம் வானத்தைப் பார்க்கனும். அதோட பேசனும் வண்டி வண்டியா நட்சத்திரம் கதை சொல்லும், நிலா கவிதை பேசும். காத்து மனசை வருடிக்குடுக்கும். நா அனுபவிச்சிருக்கேன்.”
(க.கை.பி. ப.72)

பிளாட்பாரக் கம்பியில் சரிந்து நின்றாள் மீனா.

“அப்புறம்? வேறென்ன விஷயம்? நல்ல பெளர்ணமி நிலா. அழகாயிருக்கு இல்லியா தீபா?”

“ம். . . ம். . . .”

இரவு பத்து மணிக்கெல்லாம். பிளாட் பார டீக்கடையில் நின்று சுடச்சுட சிங்கிள் டீ குடிப்பது சுகமான அனுபவம்,

அந்தப் பெளர்ணமி நிலா வெளியில்
மஞ்சள் சுரிதாரிலிருந்த தீபா - தேவதை
மாதிரி ஜொலிப்பதாய்ப் பட்டது ரவிஷங்கருக்கு
வருத்தமாயிருந்தாலும் நிதானமாயிருந்தாள். தீபா”

(க.கை.பி. பக்.106-108)

என்ற தீபா, மீனா, ரவிஷங்கர் கூற்றுகளின் வாயிலாக இரவு நேரத்து காட்சி
மிக அழகாக சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது.

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“கிளம்புகிறேன்
பானுவைப் பெண் பார்த்தவர்கள்
இன்று
நிச்சயம் பண்ண வருகிறார்கள்
ட்யூட்டி முடிந்து
பானு வீடு சென்று திரும்புவதற்குள்
நிலா எழுந்து விடும். . . .
பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு
வெளிச்சத்தை ஒளி பரப்பியது
வானத்தில் பாதி நிலா
வீதி உலா வந்தது
ஈசலும் கொசுவும்
பறக்கும் படைகள்
உட்கார்ந்து
சரஸ்வதியைக் கேட்டவர்களிடம்

சோகக் குடைகள்” (சூ.வி.வை. பக்.47-51)

“இரவு

நிலவு சாம்ராஜ்யத்தின்

நீண்ட பரிவாரம்,

பகல் சூரியன்

சூடு போட்டிருந்த உலகைக்

குளிர் பதன மாக் கியது

நிலா ராணியின்

நீள உலாவுக்காக

வானப் பாதையை

வனப்பாக்கியது

கருநீலக் கம்பளத்தில்

பொன் நட்சத்திரங்களைப்

பொதிந்து வைத்தது”. (சூ.வி.வை. ப.60)

என இரவு நேரத்து நிலவுக் காட்சி வருணனையை ஆசிரியர் சரஸ்வதி கூற்றின் வாயிலாக வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

ஆ.பி. பெளர்ணமியின் பூரண நிலவொளிளையும் பிறைச்சந்திரனையும் அதிகமாகக் குறிப்பிடுகிறார். நட்சத்திரங்கள், மேகங்கள் பற்றிய வருணனை அனைத்து புதினங்களிலும் சுட்டப்படுகிறது.

“இருட்டு இன்னும் ஏழெட்டு மணி நேரத்துக்குத்தான். அப்புறம் சூரியன் வந்தால் இருட்டு அரண்டு காணாமல் போய் விடுமே. இருட்டுக்கு முற்றுப்புள்ளி நிச்சயம் உண்டு. விடியலைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மனசுக்குள் பொங்கியது” (வி.நே. ப.58) என்று சித்திரிக்கிறார்.

சென்னை நகரத்தின் நிலை

ஆ.பி., சென்னை நகரத்தின் நிலையைத் 'தா.த.தா. புதினத்தில்',

“ஜெயா வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்து நான் திரும்பி வரும் போது டிபன் - காபியுடன் வரவேற்றால் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கும்?” கற்பனை இனிக்கவே செய்தது. ஆனால், நிஜ வாழ்க்கை கசப்பாய் இருக்குமே மடையா. . . .? அவனுடைய எழுநூறும் அவளுடைய அறுநூறும் சேர்ந்தால் தான்... தொட்டுக்கோ தொடைச்சிக்கோ இப்படி முப்பது நாளை ஓட்ட முடிகிறது. (தா.த.தா. ப.30)

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற பிள்ளைக்குப் பாசத்தை காட்டிக் கவனிக்க முடியாமல் வேலை . . . வேலை . . . என்று ஓடும் இப்போதைய நிலை...

“ஒரு நாளைப் போல் காலையில் அவசரமாய் எழுந்து. . . சோறும் மோரும் செய்து சாப்பிட்டாயிற்று என்ற பாவனையுடன். . . வழக்கம் போல எட்டு மணிக்கே கிளம்பி ராத்திரி ஒன்பதுக்கோ ஒன்பதரைக்கோ வீடு திரும்புவதும் ராஜி கேரியரில் கொடுத்தனுப்பும் சுவையான சாப்பாட்டை ரசிக்கக் கூட முடியாமல் ரெண்டு கவளம் அள்ளிப் போடுவதும். . . . உடம்பின் வலி அனைத்தையும் யாருக்கோ மொத்தமாய்த் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தது போல் கிடைத்த இடத்தில் படுத்து விடுவதும். . . . திரும்பவும் காலையில் பழையபடி சரித்திரத்தை ரிபீட் செய்து. . . சக்கரத்தை மீண்டும் அதே மாதிரி சுற்றி. . . . சுழற்றி. . . ஓட்டமும் நடையுமாய்ப் போனாள் ஜெயா. . . . வயிற்றில் குழந்தையைச் சுமந்து கொண்டு இப்படி லோல் படுகிறாளே. . . . பாவமாயிருந்தது ராஜிக்கு” (தா.த.தா. பக்.44-47) என

கார்த்தி, ஜெயா ஆகியோரின் சென்னை வாழ்க்கை நிலையை ஆசிரியர் அழகாக சித்திரித்துள்ளார்.

‘உ.ஆ’ புதினத்தில், “ரெண்டுக்கு ரெண்டடி வாசலைத் தெளித்துக் காலையில் கோலம் போடும் போதே நிலைப்படிப் பல்லி ஓயாமல் ‘க்ளக் களக்’ என்று பேசியது. சென்னைக் குடித்தனத்தில் அதுதான் அன்னபூரணிக்குப் பேச்சுத்துணை”. (உ.ஆ. ப.114)

“சென்னையிலிருந்தால் அரசியல் பண்ணவும் அதில் முன்னேறவும், பெரிய புள்ளியாகவும் வசதியாயிருக்கும் என்று இதோ பன்னிரண்டுக்கு பத்து குடித்தனத்துக்கு வந்தாயிற்று” (உ.ஆ. ப.112)

ஆனாலும் சென்னையிலிருப்பது மாதிரி விடிவதும் முடிவதும் தெரியாமல் நாள்கள் எங்கேயும் நகராது என்று தோன்றியது அன்னபூரணிக்கு (உ.ஆ. ப.131)

சென்னை நகர வாழ்க்கை இயந்திரத்தைப் போன்றது என ஆசிரியர் சித்திரிக்கிறார். ‘வி.நே’ புதினத்தில்,

“தாம்பரம் ஸ்டேஷனில் இறங்கி வெளியே வந்தாள் விஜயா. ராத்திரி நேர வெளியூர் பஸ்களின் பரபரப்பான பாய்ச்சல் தங்களின் பேருந்தைப் பிடிப்பதற்காக அங்கு மிங்கும் அலை பாயும் மக்கள் கூட்டம் (வி.நே. ப.57) என விஜயாவின் பரபரப்பைச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். மேலும், க.கை.பி., புதினத்தில்,

“கிராமத்தில் அடைக்காத ஜன்னலோடு ராவாய்ப் பகலாய்ப் புழங்கியதாலோ என்னவோ சென்னையில் ஜன்னல் அடைத்திருக்கும் வீடுகள், அறைகளைப் பார்த்தால் அவளுக்கு மூச்சடைக்கிறது. (க.கை.பி. ப.71) என சென்னை நகர மக்கள் தனி மனித வாழ்க்கை வாழ்வதாக ஆசிரியர்

குறிப்பிடுவது கூட்டுக் குடும்ப வாழ்வு சிதைந்திருப்பதையே உணர்த்துவதாகும்.

பறவை / விலங்குகொலிகள்

ஆ.பி.யின் உரையாடல் பதிவு அழகியல் பார்வையை வெளிப்படுத்தும். தூரத்தில் எங்கேனும், ஏதேனும் ஓசைகள், ஒலிகள் எழுந்தால் அவற்றை நுணுக்கமாகக் கேட்டு இனங்காணும் பழக்கமுடையவர் ஆ.பி., என்ற கருத்துண்மையை அவருடைய படைப்புகள் உணர்த்துகின்றன. 'தகனம்' புதினத்தில்

“அவளின் கத்தலில் திடுக்கிட்ட நாய். . . கண் விழித்து லொள் லொள்ளென்று குரைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டது. (தகனம். ப.8)

ஊர்வலச் சப்தத்தில் படுத்திருந்த நாய், தூக்கம் கலைந்து எழுந்து உடம்பை முறுக்கியது. 'ஆவ்' என்று வாயைத் திறந்து கொட்டாவி விட்டது. படுத்த இடத்திலேயே காலைத் தூக்கி ஒண்ணுக்குப் போனது. அப்புறம் லொள் லொள் லொள். . . ” என்று குரைத்தது. ஊர்வலத்தில் புகுந்து நுழைந்து ஓடியது. தாரை தப்பட்டைச் சப்தத்தில் பயந்து போய்க் காலுக்கிடையில் வாலைக் கீழ்ப் பக்கமாய்ச் செருகி 'ஊஊ' என்று ஊளையிட்டது. கண்ணீர் விட்டது”(தகனம். ப.13) என்று ஆசிரியர் கதைத் தொடக்கத்தில் இருந்து இறுதி வரை இடையிடையே நாயின் செயல்பாடுகளையும் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

“ஒரு வாரமாய் அவளைப் பார்க்காத அந்த நாய் சட்டென ஓடி வந்தது. ஊஊஊஊ என்று ஊளையிட்டு வாலைக் குழைத்துச் சுற்றி சுற்றி வந்தது. அவளின் சீலையை முட்டி மோந்தது. அவளின் கையை நக்கியது”

(தக. ப.72)

காற்று வர் வர்ரென்று சுழன்றடித்து நாற்றத்தைச் சுமந்து போனது. காக்கைகள் சுற்றி நின்று காகாகாவென்று கத்தித் தீர்த்தன. நாய்கள் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டு புஸ் புஸ் புஸ்ஸென்று மோப்பம் பிடித்து உணவு தேடிச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. பசி வெறி அவற்றின் கண்களில். (தக. ப.77)

என மயானக்கரையில் காணப்படும், காக்கை, நாய் போன்ற விலங்குகளின் செயல்களை ஆசிரியர் அப்படியே தன்னுடைய புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். ‘உ.ஆ.’ புதினத்தில், பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே கீச்சீச்சீச்சென்று கத்தியபடி குருவி ஒன்று சுவர் மேல் பக்கத்திலிருந்து சின்ன ஓட்டையில் வைக்கோல் கொண்டு வைத்தது. ஏற்கனவே அங்கிருந்து சணல், தேங்காய் நார் எல்லாம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“கூடுகட்டினா முட்டை போடும், குஞ்சு பொரிக்கும் . . .புது உறவு வரும். . .” முகம் வெட்கத்தில் ஜ்வலிக்க, புன்னகையோடு சொன்னாள் அன்னபூரணி, ‘க்ளக் க்ளக்’ என்று ஆமோதித்தது நிலைப்படி பல்லி (உ.ஆ. பக்.114-115) கூட்டின் முனையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த குருவி, அதற்கு மேலும் பார்க்க வெட்கப்பட்டு கீரிச் என்று கத்திக் கொண்டு கூட்டினுள் நுழைந்து கொண்டது.

“கீச் கீச் கீச் . . .”

“ம். . . ம். . .உனக்குப் பசிக்குதா?. . .இந்தா. . .”

“ம். . . .சாப்பிடு. . . .”

‘சிக்கிச்சிக்’ கென்று கொத்தி, உத்தரத்துக்கும்

தரைக்குமாய்ப் பறந்து பறந்து அரிசியைக் கூட்டில் சேர்த்தது.

(உ.ஆ. ப.135)

அட சாப்பிடு ராஜாத்தி, ஒவ்வொரு தரமுமா நான் பெர்மிஷன் குடுக்கணும். .
. ? 'டக் டக் டக்' என்று கொத்தியது, அவளின் பதிலுக்காகவே காத்திருந்த
மாதிரி

(உ.ஆ. ப.152)

க்ளக். . . க்ளக். . . .க்ளக். . . .க்ளக் நிலைப்படி பல்லி பேசியது.

“ம். . . .என்னவாம் . . .?”

க்ளக். . . .க்ளக். . . .க்ளக்க்ளக் “உன் பொழைப்பு பரவால்ல. . .
நிம்மதியான வாழ்க்கை. . . .பேசாமநானும் பல்லியாயிடலாமா?”

(உ.ஆ. பக்.125-126)

என சென்னை நகர வாழ்க்கையில் தனிக்குடித்தனம் நடத்தும்
அன்னபூரணிக்குப் பேச்சுத் துணையாக 'பல்லி'யைப் படைத்து மிக அழகாக
அவளுடைய எண்ண வெளிப்பாட்டை ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார்.

குருவியும் அன்னபூரணியிடம் உரையாடும் பாத்திரமாக இடம்
பெற்றுள்ளது. இவை தவிர, இன்னும் பிற புதினங்களிலும் ஆ.பி. களத்தோடு
ஒட்டி இயற்கையை வர்ணித்துள்ளார்.

இட அமைப்புக் கூறுகள்

தேர்ந்தெடுத்த களத்தின் அமைப்பு முறை, தெருக்கள்,
வழித்தடங்கள், தெருப் பெயர்கள், வீட்டின் அமைப்பு என்று வகைப்படுத்திக்
காண்பது பொருந்தும்.

கிராமத்தின் அமைப்பு

ஊரைச் சுட்டும் போது ஆசிரியர் அந்த ஊரின் அமைப்பை
அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். ஊரில் உள்ள வீடுகளின்

எண்ணிக்கைகள் தெருக்களின் அமைப்பு என்று அனைத்தையும் தொகுத்தளிக்கிறார்.

‘வில்லை’ புதினத்தில்,

“சுற்றிவரக் கிராமத்து மக்கள் நின்று வேப்பங்குச்சி கடித்தபடி, விளக்கெண்ணெய் தேய்த்த தலையை இன்னமும் அழுத்தித் தேய்த்தபடி, கழனிக்கு மாட்டை ஓட்டிப்போன அறுபது பெரிசுகள் படிக்க வாங்கின ஒற்றை தினத் தந்தியைப் பொக்கிஷமாய் அக்குளில் இடுக்கியபடி - இப்படிப் பலரும் தன் பள்ளி எழுச்சியை வினோதமாய் வேடிக்கை பார்க்க, லேசாய் அவமானமாய் உணர்ந்தான் இருளப்பன்”

இங்கே கிராமத்தில் முடியுமா? கிணத்து மேட்டில் மோட்டார் பம்பு முழு வேகத்தில் தண்ணீரைக் கொட்டியடித்தது. சுற்றிலும் பச்சைப் பசேலென்று வயலின் வாசம். நெல்லின் சிரிப்பு. சூரியனின் விசாரிப்பு. உடம்பை மசாஜ் செய்வது மாதிரி தடதடவென்று பொங்கும் மோட்டார் தண்ணீர். காக்கை, குருவியின் சுறுசுறுப்பு. எல்லாம் நன்றாயிருக்கிறது. வாஸ்தவம் தான். (வில்லை.பக். 1-5) என்று கிராமத்தின் அமைப்பை, மக்களின் வேகத்தை ஆசிரியர் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். மேலும், சரளாவின் கூற்று வாயிலாக,

“கிராமத்துப் பண்ணையாரோட எனக்கு நிச்சயமாச்சு. நூறு ஏக்கரா வச்சிருக்காரு. காரு... கோட்டை மாதிரி வீடு, ஆடுமாடு, தோட்டம்தரவு, ஆள் படைன்னு சகல சௌபாக்கியம். கிராமத்துக்கு வந்து ரெண்டு நாளு தங்கிட்டு, வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுப்போ... வேலை வேணும்னாச் சொல்லு. அவரோட பண்ணையே போட்டுத் தரச் சொல்றேன். பரம்பரைப் பரம்பரையா ஜமீன்தாருங்க.... கொள்ளை கொள்ளையாய்ச்

சொத்து. கட்டிக் காக்கப் படிச்சவங்க வேணும். கணக்குப் புள்ளையின்னா ஏமாத்தத் தோணும் கட்டிக்கிட்டா ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணாயிடுமே. . . நா ஒத்துக்கிட்டேன். மனசார ஒத்துக்கிட்டேன். சகலமும் சொல்லிட்டேன். அவரு கால் விழுந்து மன்னிப்பும் கேட்டாச்சு. அவரோட அம்பது வயசுக்கு ரெண்டாந்தாரமாய்க் கட்டிக்கறாரு.

இதெல்லாம் அவரைப் பொறுத்த வரைக்கும் விஷயமேயில்லை. இனிமே நாந்தான் அந்தக் குடும்பத்தைக் கட்டிக்காப்பாத்தணும். அந்தக் கிராமம் வயலு, விவசாயம், களத்து மேடு-இதெல்லாம்தான் இனிமே என்னோட வாழ்க்கை. சரிதார், லிப்ஸ்டிக், நெயில்பாலிஷ் எல்லாம் மறந்துடணும். அதான் கடைசியா இன்னிக்குப் போட்டுப் பார்த்துக்கறேன். இனிமே எனக்கு சாஸ்வதம்-சாணியும், கண்டாங்கிச் சேலையும், கோயில் திருவிழாவும் தான். உன்னைக் காதலிச்சுக் கல்யாணம் பண்ணி, ஆபீஸுக்குப் பஸ்ஸுல இடிச்சுப் புடிச்சு போயி, ஆயிரரூபா சம்பளத்துக்கு நொந்து நூலாகணுமா? அதைவிட இந்த வாழ்க்கை ராஜபோகமாத் தெரியுது. எனக்குப் புருஷன் படிச்சவனாயிருக்கணும், பளபளப்பான வாழ்க்கையாயிருக்கணும். நகரம், சினிமா டிராமா, ஆபிஸின்னு ஆசைப் படறதைவிட-கட்டுப் பெட்டியாக் கிராமத்திலே நிம்மதியா வாழலாம். என்ன சொல்றே இருளப்பா. . . . ? (வில்லை, பக். 59-60) என நகரத்தில் கல்வி கற்று, ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்ந்து இருளப்பனைக் காதலித்த சரளா, திடீரென்று கிராமிய மோகம் கொண்டு கிராமத்துக்குத் திருமணமாகி வந்து கிராமத்து வாழ்வை உயர்வாகக் கருதும் போக்கை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். க.கை.பி., புதினத்திலும்,

“சுதந்திரமா வெட்ட வெளியிலே படுத்துக்கிட்டு, கிராமத்து வீட்டுல ராத்திரி அழகிலே சொக்கியிருக்கேன். அந்தச் சுகம் உங்களுக்கு கிடைக்கட்டுமேன்னு தான் சொல்றேன். ம் ம் நிஜம் தான் . .”

எத்தனை வருஷங்கள். ராத்திரி, வெளியில் ஊர் சுற்றல், சூரியன் இறங்கினப்புறம் சிலீரென்று குளிர்ந்திருக்கும் ஆற்றில் குளிப்பது சுக அனுபவம். மணிக்கணக்காய் ஆற்றில் அளைந்து, திரிந்து, மூழ்கி, குளிரக் குளிரக் குளித்து கண்கள் சிவந்ததும் நிஜம்தானே?

இது மட்டுமா?

ராத்திரி – காற்று மெல்லிசாய் வீச, கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்து, வானத்துச் சின்ன மின்னல்கள் நிலாவையும் நட்சத்திரத்தையும் ரசித்து, வேப்பம் பூ வாசனையைச் சுவைத்து, ராத்திரிப் பூக்கும் பன்னீர்ப்பூவின் மணத்தில் கிறங்கி எல்லாமே மென்மையான ரசனைகள் எல்லாமே மென்மையான அனுபவங்கள் சுகானுபவங்கள்”

(க.கை.பி., பக்.72-75)

என்று கிராமத்தின் பெருமையை தீபா, நகரத்துக்குச் சென்று விடுதியில் தங்கி இருக்கின்ற சுக பெண்களிடம் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறாள். இவ்வாறே ‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“கிராமத்துச் செம்மண்ணில்

காலடி வைத்ததும்

லட்சிய உயர்வு

சலங்கை கட்டிச் சதிராடியது

உதித்த சூரியனும்

குதித்த காற்றும்

பச்சை நெல் வாசனையோடு

தலையசைத்த வயல் வெளியும்

வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சிய

மோட்டார் பம்பும்

அவர்களின் அசதியைக்

கரைத்து விட்டது

சோர்வைக் குறைத்து விட்டது (சூ.வி.வை. ப.36)

என சரஸ்வதி, பாவையூர் கிராமத்தின் அழகு, சூழல் மனத்திற்கு நிம்மதி தருவதாக உணருகிறாள்.

ஆ.பி.கிராமத்தின் அமைப்பை 'வில்லை', க.கை.பி, சூ.வி.வை, புதினங்களில் பாங்குடன் படைத்துள்ளார். நகரம் களமாக அமையும்போது, நகரத்தின் அமைப்பையும் சுட்டுவது இங்கு எண்ணத்தக்கது. கிராமம், அவர் நன்கு அறிந்த நெஞ்சிலே நீங்காது நிறைந்த களம், நகரத்தில் வாழ்ந்த போதும் கிராமத்தை நினைத்தே மனம் ஏங்கிற்று. தனக்குத் தெரிந்த அனுபவமுள்ள புதினங்களில் களமாக அமைத்துள்ளார்.

தெரு அமைப்பு

ஆ.பி., கிராமத்தின் அமைப்பைக் காட்டுவது போன்றே தெருவின் அமைப்பையும் காட்டுகிறார்.

'தகனம்' புதினத்தில், "ரெண்டே தெருக்களில் குப்பத்தின் அத்தனை சமாச்சாரங்களும் அடங்கி விட்டன. இந்த ரெண்டு தெருக்களிலிருந்தும் சற்றுத் தள்ளி ஒரு பத்தடிக்குப் பத்தடி இடத்தில் வேலி போட்டு பளபளத் துணியில் பச்சையும் வெள்ளையுமாய் கொடி கட்டி "சுத்தமாய் உள்ளே வரவும்" என்ற அறிவிப்போடு தொழுகை இடம் இன்னுங்

கொஞ்சம் தள்ளி சாலை ஓரத்திலேயே சிலுவையிட்ட இடத்தில் கன்னிமேரி, கையில் குழந்தை ஏசு”.

கிட்டத்தட்ட அம்பது குடிசைகள், ரெண்டே சந்துக்கள். இதில் இல்லாத காதலா? கல்யாணமா? வெட்டுக்குத்துப் பழியா? நட்பா? விரிசலா? ஜனனமா? மரணமா? மனித வாழ்வின் சகல வாசனைகளும் இங்கே உண்டு”

(தக. ப.22)

என தெருக்கள் பற்றிய வருணனையை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

உ.ஆ. புதினத்தில்,

“வீடு சுலபமாகக் கண்டு புடிச்சிட்டீகளா சித்தப்பா?”

“ம். . . . இருக்கற பன்னண்டு குடித்தனத்துல நம்ம வீட்டு வாசல்ல தான் கோலம் போட்டிருந்துச்சு, மீதி எல்லார் வாசலும் மூளியால்ல இருக்கு. கோலம் சொல்லிடுச்சே இதான் எம் பொண்ணு வீடுன்னு”

(உ.ஆ. பக்.104-105)

கிராமத்தில் வாசலில் கோலம் போடும் பழக்கத்தை அன்னபூரணி சென்னை நகரத்திலும், தெருக்களில் கோலம் போடும் பழக்கத்தை கடைபிடித்ததால் தெருவைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு எளிமையாக உதவியது என்கிறார் அன்ன பூரணியின் சித்தப்பா

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“ஆறு, குளம், மதகு

ஆற்றங்கரை அரசமரம் அய்யனார்சிலை

பிள்ளையார் கோயில், பூசாரி வீடு

பஞ்சாயத்து மேடை

பெட்டிக்கடை, டிக்கடை,

ஆடு மாடு, கோழி, நாய், சாக்கடை,
வயல்வெளி, கழனி - இப்படித்
கிராமத்தின் சாமுத்திரிகா லட்சணம்
சதிராடும் சிற்றூர்
பத்துத் தெருக்கள், நூறு வீடுகள்,
இருபது குடிசைகள்,
எண்ணூறு ஜனங்கள்
முன்னூறு விலங்கினம்,
இரண்டு பொதுக் கிணறு, அடிபம்ப்
நடுநிலைப் பள்ளி
இன்றைய பாவையூரின்
வரி வடிவம் இது.
கிராமத்துக்கு
இப்படியொரு முகவரிப் படிவம் தந்தவள் சரஸ்வதி தான்”

(சூ.வி.வை. பக்.37-38)

எனத் தெருக்களின் அமைப்பு வருணனையை மிக அழகாகப் படம்
பிடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

தெருப் பெயர்கள்

கிராமத்தில் தெருக்களின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் அங்கு
வாழும் மக்களின் இனம் அல்லது தொழில் அடிப்படையிலேயே அமையும்.
சூ.வி.வை புதினத்தில் பூவாயி என்ற பாத்திரத்தின் வழியாக தெருக்கள்
வாசகருக்கு அறிமுகமாகின்றன.

“அது – பாவையூர்

தர்மபுரியின் கடைக் கோடியில்

உள்ளங்கையில்

உட்கார்ந்து விடும் அளவுக்குச்

சிறிய கிராமம்

பெயர் – பாவையூர் என்றாலும்

பெண் சிசுக்களுக்குப் பாடையூர்” (சூ.வி.வை ப.37)

என்றும் ‘வில்லை’ புதினத்தில்,

“செருப்பில்லாத காலோடு வேப்பங்குச்சியைப் பல்லால்
அழுத்திக் கடித்துப் பல் துலக்கியபடியே சென்றான்.

அதற்குள் கிராமத்திலிருந்து டவுனுக்குப் பால் எடுத்துப் போகும்
பால்காரர்களின் சைக்கிள் மணிச் சத்தம், பால் கேன்களின் சத்தம்,
வயலுக்குப் போகும் மாடுகளின் சத்தம், மேயக் கிளம்பி விட்ட கோழிகள்,
சட சட வென்று உடம்பை முறித்துக் காலை உயர்த்தி ஒண்ணுக்குப்
போய்விட்டு ஓடியே போன நாய்கள் - இப்படிச் சுறுசுறுப்பானது.
பச்சைக்குளம்” (வில்லை. ப.4) என்று கிராமத்தில் உள்ள தெருக்களின்
பெயர்கள் அழகாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

வழித்தடங்கள்

ஆ.பி. திருநெல்வேலி, சென்னை, மதுரை, தர்மபுரி, டெல்லி,
நாக்பூர், மும்பை, அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களைத் தன் புதினங்களின்
களமாகக் கொண்ட போதிலும் டில்லி, அமெரிக்கா, மும்பை போன்ற
ஊர்களின் தெருக்களின் அமைப்பு, வழித்தடங்களை அதிகளவில்
சுட்டவில்லை.

“திருவல்லிக்கேணி சாலையைப் பெருக்கிவிட்டுக் கிளம்பலாம் என்றதும். . . சடாரென்று மழை பிடித்துக் கொண்டது. கடற்கரை பக்கத்திலென்பதால் - நிமிஷமாய் வானம் இருண்டது. காற்றும் மழையுமாய்ச் சுழன்றடித்தது” (தகனம். ப.97) என்று ஆ.பி.யின் ‘தகனம்’ புதினத்தில் திருவல்லிக்கேணி வழித்தடம் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

மதுரை :-

‘சி.சி.எ’ புதினத்தில்,

“புகுந்த வீட்டு மனிதர்களின் குணம் தெரிந்து பிரபாவின் அம்மா, அப்பா, அக்காவும் அதிகம் வந்து போவதில்லை. மதுரையிலேயே அவர்கள் - சென்னையிலேயே இவள்” (சி.சி.எ. ப.110)

“மதுரையில் ஷீட்டிங் ஒளிப்பதிவுக் கருவிகள், தொகுத்துச் சொல்லற பொண்ணு எல்லாமே தயார். கடையிலே எல்லாரும் தயார்.”

(சி.சி.எ. ப.139)

“மதுரையிலிருந்து பிரபாவின் அப்பா கடிதம் எழுதினார்”

(சி.சி.எ. ப.157)

என பிரபாவின் பெற்றோர் இருப்பிடமாக மதுரை களமாக அமைந்துள்ளது.

சென்னை

‘தகனம்’, ‘சாருலதா’, ‘சின்னவள்’, ‘கதாநாயகி’, ‘வில்லை’, ‘கானல் சொர்க்கம்’, ‘சூரியனை விடியவைப்போம்’, ‘வி.நே’, ‘வே.ம’ என்று ஆ.பி.யின் புதினங்களில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்படும் இடம் சென்னை. ஆ.பி., தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சென்னையை, டிராம் போக்குவரத்து முதல் அடையாறு அன்றைய சென்னையில் ஒதுக்குப் புறமான அமைதியான இடம் என்பது வரை சுட்டிக் காட்டுகிறார். தி. நகரின் பாண்டி பஜாரில் வேடிக்கை

பார்த்து நேரத்தை நகர்த்தவா முடியாது? திரும்பின இடமெல்லாம் ஆர்வமூட்டும் விஷயம் தான்” (சி.சி.எ. ப.107)

“தி. நகரிலுள்ள நடேசன் பூங்கா,

இரவு ஏழு மணி.

சிலு சிலு வென்று காற்று வீசியது. சாலையில் உள்ள விளக்குகளால் பூங்காவினுள்ளும் லேசாக வெளிச்சம் தூவியது” (சி.சி.எ., ப.141)

என தி. நகரின் பரபரப்புச் சூழலை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“உன்னை முதல் தடவை பாண்டி பஜார்லே பார்த்த அன்னிக்கே முடிவு பண்ணினேன். அடுத்த இலக்கு நீதான்னு இன்னிக்கு வெற்றியடைஞ்சுட்டேன்.”

(சி.சி.எ., ப.192)

‘சூர’ புதினத்தில்,

“திருமங்கலத்திலிருந்து முகப்பேர் போகும் சாலையில் மரத்தடியில் இருபது வருஷமாய் இட்லிக்கடை” (சூர., ப.73)

“இப்படி, அப்படி என்று ஒவ்வொருத்தராய்ச் சொல்லிச் சொல்லி ரவுண்டானா, சிந்தாமணி, இந்தப்பக்கம் பாடி, அம்பத்தூர் இங்கிருந்தெல்லாம்கூட பார்வதியம்மாளுக்கு வாடிக்கையாளர்கள் பத்து வருஷம், பதினைந்து வருஷமாய் அவள் கையால் சாப்பிடுகிறார்கள்.”

(சூர., ப.77)

‘கதா’ புதினத்தில்,

“இங்கேயிருந்து அண்ணா நகருக்குப் பஸ் டிக்கெட்டே

240 ஆகி விடும்” (கதா., ப.24)

என்றும் 'வில்ல' புதினத்தில்,

“அது வேற ஒண்ணுமில்லம்மா, மெட்ராஸுல
ஆஸ்டலுதான, கண்ட நேரத்துக்குப் படுத்து,
இஷ்டத்துக்கு எழுந்திரிக்கும் அதே நினைப்புல
இங்கனையும் உருளுது”

“கஷ்டமோ நஷ்டமோ மெட்ராஸ்தான் சவுகர்யம். எப்படா கௌம்புவோம்னு
இருக்கு. கொஞ்சம்கூட விவஸ்தை இல்லா ஊரு.”

சென்னையில் டியும், இன்ஸ்டன்ட் காபியும் குடித்துப் பழகிய
நாக்குக்கு, கருப்பட்டியின் மண் வாசனை இனிப்புக் கஷாயம் மாதிரி
இருந்தது. ஒரே மூச்சில் கடகடவென்று, குடித்து முடித்தான்.”

(வில்ல, பக்.2-10)

என்ற வரிகள், பெற்றோரைக் காண வந்த இருளப்பன், கிராமத்தை வெறுத்து
மீண்டும் சென்னைக்கு விரைவாகச் செல்வதே நோக்கமாகக்
கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

'வி.நே.' புதினத்தில்,

“ஆனாலும் விஜயாவுக்கும் நேரமில்ல வண்டி ஏறினால் தாம்பரம்,
சானடோரியம், குரோம்பேட்டை, பல்லாவரம், மீனம்பாக்கம், திரிகூலம்,
பழவந்தாங்கல், பரங்கிமலை, கிண்டி, சைதாப்பேட்டை, இப்படி எல்லா
ஸ்டேஷன்களையும் தாண்டி, தி.நகரில் இறங்கி மெயின் ரோடுக்கு நடந்து
வந்து பஸ் பிடித்து பனகல் பார்க்கில் இறங்கி எட்டே முக்காலுக்குள்
கடையுள் நுழைவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விடும். (வி.நே., ப.24)
எனச் சென்னையின் முக்கிய இடமான தாம்பரத்தையும், பிற இடங்களையும்
அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“மெட்ராஸிலேர்ந்து

அம்மா வந்திருக்காங்க. . . .

தங்கறதுக்கு வீடு தயார் பண்ணு

சாப்பாடு பண்ணச் சொல்லு” (சூ.வி.வை.ப.39)

என்று ஆசிரியர் சென்னையைக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்.

‘சாருலதா’ புதினத்தில்

“வேணாம்மா. திருமங்கலம் போனா வரிசையாய் 27எல் வரும்.

ரெண்டே ரூபாய்ல முடிஞ்சிடும். ஆட்டோவிலே அனாவசியமா முப்பது ரூபாயாகும். இதை மளிகைக்கு வச்சிக்கோ . . .?”

“அண்ணாநகர் ஆர்ச் பக்கத்தில் ஆட்டோ நிதானித்துக் கிளம்பி, அருண் ஹோட்டல் சாலையில் திரும்பி சூளைமேடு நுழைந்தது”

(சாரு.பக்.8-9)

என ஆட்டோவுக்கு வீண் செலவு செய்ய விரும்பாத சாருவின் எண்ணம் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

‘சின்னவள்’ புதினத்தில்,

“ஒளி பரப்புத்தளத்திலிருந்து வெளியே வந்தாள் ராதிகா படியிறங்கி, கீழ்த்தளத்தில் காருக்காகக் காத்து நின்றாள். கூட இருந்த இரண்டு பொறியாளர்களும் வீடு – நுங்கம்பாக்கம், சூளைமேடு.

“அதற்குள் நுங்கம்பாக்கம் வந்துவிட்டதா.

“பஸ் பிடித்து அண்ணா நகரிலிருந்து சைதாப்பேட்டையில் குழந்தைகளை விட்டபின் பஸ் பிடித்து, சிம்ஸன் நிறுத்தத்தில் இறங்கி,

இருபது நிமிஷம் மாங்குமாங் கென்று நடந்து அலுவலகம் வர முடியுமா?
பணி நேரம் துவங்கி விடுமே. . . ”

“சூளைமேட்டில் அடுத்த பொறியாளர் புலம்பியபடியே இறங்க –
சிரிப்பு வந்தது ராதிகாவுக்கு” (சின்., பக்.53-57)

“பல்கலைக் கழகப் பேருந்து நிலையம். ஆறரை மணிக்கு -
ஸ்டூடியோ நான்கில் நாடக ஒளிப்பதிவு முடித்து வரும் போதே - சிவானந்தா
சாலையில் ஏராளமாய் மக்கள் கூட்டம் வழி மாற்றி விடப்பட்ட பேருந்துகள்.

“மவுண்ட் ரோடிலே ஊர்வலம்மா. முடிய ஒரு மணி நேரமாகும்”
(சின்., ப.68)

“அங்கே இங்கேன்னு முகப்பேர், பஸ்டெப்போ, பாடிக்குப்பம்
வரைக்கும் கூடத் தேடியாச்சு. பச். . . கண்டு புடிக்கவே முடியல்லே. . . ”
(சின்., ப.72)

என எளிமையாகப் புரிந்து கொள்ளும்வண்ணம் பேருந்தின் வழி
சொல்லப்படுகிறது. ராதிகா அலுவலகத்திற்குச் சென்று, மீண்டும் பேருந்தில்
வீட்டிற்கு திரும்பும் போது சென்னையில் உள்ள ஏராளமான வழித்தடங்கள்
பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

‘கா.சொ.’ புதினத்தில்,

“பஸ் மடிப்பாக்கம் போய்ச் சேரவே ஏழரையாகி விட்டது”

“என் பிறந்த நாளன்றுதான் எனக்கு நிச்சயதார்த்தம்
இங்கில்லை, மனோவோடு மகாபலிபுரத்தல். . . இது தான் கடைசி முடிவு.

- “நேராய் பாரிமுனை போய் மகாபலிபுரம் பஸ்ஸில் ஏறி
உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விட்டு . . . பஸ் கிளம்பி மூணு மணி நேரத்துக்குள்

மகாபலிபுரம் கடற்கரை ஓரமாய் நிற்க. . . நம்மதியாய்க் குதித்து
இறங்கினார்கள்”

“சைதாப் பேட்டையில் மடிப்பாக்கத்திற்கு ஆட்டோவில் ஏறும்
போது ராதாவுக்கு - ஒரு பக்கம் மனசு ‘திக்கித்’ என்றாலும், மனோகர்
துணையிருக்கையில் என்ன பயம்? யாரைப் பார்த்து பயம்? என்ற நினைப்பும்
ஒரு பக்கம் இருந்தது.” (கா.சொ., பக்.86-107)

என சென்னையில் உள்ள வழித்தடங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘தா.த.தா’ புதினத்தில்,

“இதோ தேனாம்பேட்டையிலிருக்கும் ஆபிசிலிருந்து
சைதாப்பேட்டை வரை 18இல் அடித்துப் பிடித்து
நசுங்கி பிதுங்கி வர ஏழு மணியாகி விடும்” (தா.த.தா., ப.30)

என்று தேனாம்பேட்டை பகுதியையும், ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

தர்மபுரி

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில்,

“சரி விஜயா

சாயங்காலம் சக்தி கூட்டம்

தர்மபுரிப் பயணம் பற்றி

முடிவெடுக்கிறோம். வந்துவிடு. . . .” (சூ.வி.வை., ப.30)

என தர்மபுரி களமாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

ஆ.பி.யின் புதினங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு களங்களையும் தெளிவாக
அறிய முடிகிறது.

திருநெல்வேலி

‘கதா’ புதினத்தில்,

“ஏன்? எம் பையனுக்கு என்ன குறைச்சல்? ராசாவாட்டம் இருக்கான். பாக்டரியிலே பிட்டரு. அம்பது நூறு பவுனு. கையில் அம்பதாயிரம் ரொக்கம்னு திருநெல்வேலிலே ஜாதகம் வருது. நம்ம உறவு விட்டுடக் கூடாதுன்னுதான் பேச வந்திருக்கேன்” (கதா., ப.59)

என திருநெல்வேலியை ஆசிரியர் களமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

உ.ஆ. புதினத்தில்

“ஆளும் கட்சி நிறைவேற்றத் தவறிய தொகுதி மேம்பாட்டுப் பணிகளை வரிசைப்படுத்தி தினசரியில் விளம்பரம் செய்து, ஊரெல்லாம் போஸ்டர் ஒட்டி சுலோசனா முதலியார் பாலத்திலிருந்து ஊர்வலம் துவங்கி, திருநெல்வேலி முழுவதும் தொடர் ஊர்வலமும் உண்ணாவிரதமும் மறியலும் நடத்துவதாய் அறிக்கை வெளியிட்ட மறு நாளே, ஆறுமுகம் உயிர் பறிப்பு. அதே சுலோசனா முதலியார் பாலத்திலிருந்து எதிர்ச் சாரியிலிருக்கும் நீதிமன்ற வளாகம் வரைக்கும் ஓட ஓட விரட்டிக் கத்தியால் குத்தியிருக்கிறார்கள்” (உ.ஆ., ப.111)

பாளையங்கோட்டை

உ.ஆ. புதினத்தில்,

“அருணாச்சலம் இதுவரைக்கும் பிரம்மச்சாரி. ஒரு மளிகைக்கடை. அதை நிர்வகிக்க ரெண்டு பசங்கள். பாளையங்கோட்டையில் சின்னதாய் வீடு அவரின் காலமும் நிதானமாய் ஓடியது. (உ.ஆ., ப.111)

என்றவாறு பாளையங்கோட்டை களமாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட கூற்றுகளின் வாயிலாக ஆசிரியர், வாசகனை ஒவ்வொரு களம் நோக்கியும் கரம் பிடித்து நேரில் அழைத்துச் சென்று பார்வையிடுவது போன்று உணரமுடிகிறது.

நாக்பூர்

சி.சி.எ. புதினத்தில்,

“இதுதான் நாங்க முதல்ல போகற இடம்; மகாராஷ்ட்ராவிலே இருக்கற நாக்பூர்”

“ஆமா. . . . எப்போ கிரகப் பிரவேசம்?”

“நீதான் சொல்லணும் நாக்பூர்லேருந்து திரும்பி வந்தப்புறம் வச்சுக்கலாமா?”

“ரொம்ப சரியாப் புரிஞ்சுக்கிட்டியே பிரபா. . . வெரிசூட். . . .இந்தத் தடவை நீதான் நாக்பூர் போற. . . .அடுத்த முறை ரெண்டு பேருமாய் போகலாம் சரியா. . . .?”

“ஸார் நீங்க என்ன சொல்றீங்க? உங்களால வர முடியுமே. . . அங்க வந்து நிம்மதியா ஓய்வெடுங்க. . .நல்ல குளிர் புது மாதிரி அனுபவமா இருக்கும்...”

“ஹோட்டல் துளி இண்டர்நேஷனல் நாக்பூரிலிருக்கும் ஒரே ஸ்டார் ஹோட்டலில் பிரபாவுக்கும், ரிஷிக்கும் குழுவினருக்கும் அறைகள்”

(சி.சி.எ., பக்.177-185)

என பிரபா, ரிஷி, பிச்சை, போன்றவர்கள் ஷூட்டிங் செல்லும் இடமாக நாக்பூர் அமைந்துள்ளது.

மும்பை

‘சி.சி.எ’ புதினத்தில்,

“எல்லோரும் மும்பையில் ஒரு வாரம் ஜாலியான பயணம்...”

(சி.சி.எ., ப.189) என மும்பையைக் களமாக ஆ.பி. தன்னுடைய புதினங்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

புதுதில்லி

‘கதா’ புதினத்தில்,

“இந்த நாடகம் யுத்த காண்டம்” - புது தில்லியில் அடுத்த வாரம் நடக்கவிருக்கும் தேசிய நாடகப் போட்டிக்காகத் தயாராகிறது.”

(கதா.ப.34)

“தில்லிக் கலையரங்கம் திறந்த வெளி அரங்கம் வண்ண விளக்குகளால், வர்ணமயமான கொடிகளால், விதவிதமான மனிதர்களால் ஜெகஜ் ஜோதியாய் மின்னியது.” (கதா.ப.84) என தில்லி கலையரங்கம் பற்றிய வருணனை இடம் பெற்றுள்ளன.

“டெல்லியா? ப்ரொபேஷன்ல ரெண்டு வருஷமா?

நாளைக்குக் கிளம்பறீங்களா?” (சின்.ப.68) என ‘சின்’, புதினத்திலும் ஆசிரியர் டெல்லியைக் களமாகப் பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

வீடு

ஆ.பி. எந்தக் களத்தைக் காட்டினாலும், வீட்டின் முழு அமைப்பை, வரைபடத்தை அளிக்கத் தவறுவதில்லை. ‘உ.ஆ’ புதினத்தில் அன்னபூரணியின் தாயின் இருப்பிட அமைப்பைக் காட்டுவதில் தொடங்கி ‘தா.த.தா’, ‘தகனம்’, ‘சூரசம்ஹாரம்’, வே.ம’, ‘சாருலதா’, ‘சு.பி.வீ’, வரை

இப்போக்கு தொடர்வது நினைக்கத் தக்கது. சில கணமே காட்டப்படும் வீடுகளின் அமைப்புகூட முழுமையாகக் காட்டப்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘உ.ஆ’ புதினத்தில் அன்னபூரணியின் வீடும், திருநெல்வேலியில் அவள் தாயின் வீடும் அமைகிறது. “அம்மா ஆயிரம் கேள்வி கேப்பாக. தோட்டம் இருக்கா? முத்தம் இருக்கா? மாடக்குழி இருக்கா? தொவைக்கற கல்லு இருக்கா? கோலம் போட ரெட் ஆக்ஸைட் இருக்கா? பன்னீர் மரம் இருக்கா? இது மாதிரி ஆயிரம் கேள்வி கேப்பா இதெல்லாம் வச்சு எதிர் காலத்துல வீடு வாங்காமலா இருப்பாக உங்க மாப்பிள்ளை . . .? அவுகளுக்கு நல்ல காலம் வந்தா எல்லா வசதியுந்தானா வந்துரும். திருநெல்வேலி வீடு மாதிரியே இங்கேயும் வாங்கிடலாம். சரிதானே சித்தப்பா?

“ஊருல கடல் மாதிரி வீடு . . . ஓடியாடிப் புழங்க ஆள் இல்லாம உங்கம்மைதான் ஓரமா ஒடுங்கியிருக்காக . . . ‘தனியாத்தானே இருக்கன். நீங்களும் ஓரமா தங்கிக்கோங்களேன்’னு அன்னிக்குச் சொன்னாக. என்னதான் மதினி மச்சினன்னாலும் ஊருவாயி எதையாச்சும் மெல்லுமே... ?”

“இந்த மெட்ராஸிலே பாதுகாப்பா வீடு கிடைச்சிருக்கு. பஸ் ஸ்டாண்டு, டிரெய்னுக்கு வசதி. மொபஸல் பஸ்ஸில எறங்கினா வீடு. எந்தராத்திரிக்கும் பஸ்ஸு. புடிக்க வசதியா, வாசல்லியே வெளியூர் பஸ்ஸு . . . வீடுங்கறது போக வர வசதியும் தானே புள்ள? அந்த வகையிலே எம்மவ வீடு எனக்குப் புடிச்சிருக்கு . . . போயி அம்மைட்ட சொல்லணும்...” (உ.ஆ.பக்.106-107) திருநெல்வேலியில் அன்னபூரணியின் தாயின் வீடு செல்வச் செழிப்புடன் இருப்பதாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. திருநெல்வேலி வீட்டோடு சென்னை வீடும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

‘தகனம்’ - புதினத்தில்,

“நிமிஷத்தில் மழை பேயாய்ப் பிய்த்து உதற ஆரம்பித்தது. பிய்ந்திருந்த கூரை வழியே மழை கொட்டியது. தரையில் வழிந்து ஓடியது. சேறும் மண்ணுமாய்க் கலந்து ஓடியது. குடிசைக்கு வெளியேயும் வெள்ளம்தான். முழுசுமாய் வடியவில்லை. ஆனாலும் அவரவர் குடிசைக்கு எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். (தகனம்.ப.65) என குப்பத்து மக்களின் குடிசை என்றாலே வறுமையை சித்திரிக்கும் விதமாகப் புதினத்தில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“திண்ணையிலிருந்து இருளப்பன் கோபமாய்க் கத்தினான்.” (தகனம்.ப.90) “சுரேசு மாதிரி திண்ணைல சமாதியாயிடக் கூடாது” (தகனம்.ப.105) என்பதன் வழியாக வீடுகளில் திண்ணைப் பண்பாட்டை அறிய முடிகிறது.

“இடியும் மின்னலும் மழையுமாய் அன்றைய இரவு குடிசை முழுவதும் ஒழுகல்தான் இன்னமும். சின்ன உள்ளங்கையளவு சிம்னி விளக்கு மினுக் மினுக்கென்று காற்றுக்கும் அதன் வேகத்துக்குமாக அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஈர விறகு கஞ்சி காய்ச்ச முடியாத மாதிரி கண்ணீரைக் காய்ச்சியது. (தகனம்.ப.107) என்பதன் வழியாக வறுமையில் உள்ளவர்களின் நிலை சித்திரித்துக் காட்டப்பெறுகிறது.

தா.த.தா. புதினத்தில்

“இரண்டு ஏக்கரில், சுற்றிலும் தோட்டம். மரங்களோடு ஜில்லென்ற நிழலோடு கேட்டிலிருந்து வீட்டு வாசல் வரை சிமெண்ட் தரையோடு விதவிதமாக பூச்செடிகளோடு குரோட்டன்ஸ்களோடு கம்பீரமாய்

நின்ற இரண்டு மாடி பங்களாவின் காம்பவுண்ட் கேட்டைத் திறந்தபடி யோசித்தாள் ராஜி” (தா.த.தா.ப.13)

“விதவிதமான மரம், செடி, கொடி, சிரிக்கும் ராஜிம்மா வீட்டு பெரிய தோட்டம் . . . ராஜிம்மா வீட்டின் ஷவர்பாத் . . . ராஜிம்மா வீட்டு வீடியோ . . . ஏ.ஸி. ரூம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அன்பான ராஜிம்மா . . . விசு. (தா.த.தா.ப.50) ராஜியின் செல்வச் செழிப்பைச் சித்திரிக்கும் வண்ணம் விரிவான வருணனையாக இடம் பெறுகிறது. மேலும் ‘சூரசம்ஹாரம்’ புதினத்தில்,

“வட்டம் வட்டமாய்க் கட்டப்பட்ட சுற்றுவரிசை வீடுகள், ஒரே ஹால், அதுவே சமைக்க, சாப்பிட, படுக்க வெளியே பொதுவில் பாத்ரூம், கழிப்பிடம், மங்கலாய் எரிந்தது 40 வாட்ஸ் பல்ப். (சூரசம்ஹாரம். ப.81)

‘சாரு’ புதினத்தில் பிரேம் குமாரின் வீடு, வருணனை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“வீட்டின் முதல் மாடியிலிருக்கும் திறந்தவெளி. இத்தாலியன் மாடல் தோட்டம். நீருற்றுக்களும், பூச்செடிகளும் . . . அங்கங்கே, வெளிச்சம் பளீரென்று கண்ணைப் பறிக்காத மாதிரி குளுமையான விளக்குகளுமாய் . . .

“இது தோட்டமா?

சொர்க்கமா?

பணம்தான் வாழ்வின் தரத்தை நிர்ணயம்

செய்கிறது.

பணமிருந்தால் அது தான் சொர்க்கம்

பணமில்லையென்றால் அதுதான் நரகம்

மெத் மெத்தென்ற புல்வெளி.

அதன் நடுவில் கட்டப்பட்டு,

வழுவழுவென்று சாடின உறையிட்ட ஊஞ்சல்” (சாரு.ப.37)

“மாமாவின் கடல் மாதிரி வீடு” (கா.சொ.ப.93)

என வருணனை விரிவாக இடம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

சூ.வி.வை. புதினத்தில்,

“அது கையகலக் குடிசை,

சுற்றுச் சுவரில்

மட்டுமில்லை

கூரையெல்லாம் கூட

ஓராயிரம் ஜன்னல்

இலவச விளக்குகளாய்ச்

சூரிய சந்திரநட்சத்திரங்களின்

நித்தியக் கூரை உலா

கைது பண்ணக் கதவில்லாமல்

காற்று சுற்றிச் சுற்றி வந்தது” (சூ.வி.வை.ப.72)

செல்வச் செழிப்புள்ள வீடும், ஏழ்மையின் சின்னமாகத் திகழும் வீடுகளும்

ஆ.பி. புதினங்களில் இடம் பெறுவதைக் காண முடிகிறது.

இரயில் வண்டி நிலையம்

ஆ.பி.யின் புதினங்களில் இரயில் வண்டி நிலையம், ரயில்வே

கேட் என்று அனைத்தும் களமாக குறிக்கப்படுகின்றன.

‘வி.நே’ புதினத்தில்

“மின்வண்டி வேகமெடுத்தது

இரவு எட்டரை மணியானதால் பெண்கள் பகுதியில், கூட்டம் அதிகமாக இல்லை. இரவு ஷிப்ட் பணிக்குப் போகும் சில பெண்களும், அலுவலகத்திலிருந்து தாமதமாய்த் திரும்பும் பெண்களும் மாலை வகுப்புக்குச் சென்று திரும்பும் கல்லூரி மாணவிகளுமாய் ஒரு நூறு பேர் வண்டியில் அவரவர்க்குள் பேசியபடி . . .” (வி.நே.பக்.54-55) என்றும் ‘வில்லை’ புதினத்தில்

“எழும்பூர் ரயில் நிலையத்தின் வாசல். சர்ச்சர்ரென்று வண்டிகளும், கார்களும், ஆட்டோக்களுமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தன. போன இடமெல்லாம் விரட்டப்பட்டு நாயாய் ஓட மெதுவாய் நகர்ந்து ஸ்டேஷனுக்குள் வந்து கிளம்பத் தயாராய் இருந்த ரயிலுக்குள் ஏறி . . . இருக்கையினடியில் ஒளிந்து கொண்டது அந்த உருவம்”.

“ஏய் வித்தவுட்டா? திருட்டா? வெளில வாடா நாயே . . . ?”

“யோவ் நகருய்யா . . . பொட்டிய வக்கணும் என்னமோ டிக்கட் எடுத்துக் குடுத்து வச்சவன் மாதிரி குத்துக்கல்லா நிக்கறியே . . . நகரு . . . நகரு . . . இல்லேன்னா டி.டி. ஆர் கிட்ட சொல்லிடுவேன்” (வில்லை.பக்.61-62) என இரயில் வண்டிப் பயண நிலைய நிகழ்வுகளை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். சென்னையில் உள்ள எழும்பூர் ரயில் நிலையம், தாம்பரம், தி.நகர், சானடோரியம், பரங்கிமலை, கிண்டி, சைதாப்பேட்டை, மீனம்பாக்கம், திரிசூலம், பழவந்தாங்கல், குரோம்பேட்டை என இடைப்பட்ட இரயில்பாதை ஸ்டேஷன்கள் அனைத்தும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“சாயங்கால டிரெய்னில் வந்திருக்க வேண்டும்.” (கதா, ப.43)

“குமாரு கல்யாணத்துக்கு நாள் குறிச்சிட்டு வந்துருவான் இனிமே கழுத்தில் தாலி வாங்கி, திருநெல்வேலிக்கு ரயில் ஏறத்தான் நீ வெளியிலே வரணும்” (கதா.ப.63)

என்ற கூற்றின் வாயிலாக ஆசிரியர் வாசகர்களிடையே பல்வேறு ஊர்களைக் காணச் செல்லும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் போக்கில் அமைத்துள்ளார்.

ஊர்ப் பெருமை

ஊர்ப் பெருமையை ஆசிரியர் பல புதினங்களில் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

க.கை.பி., புதினத்தில்

“கவலைப்படாதே ராஜாத்தி, மெட்ராஸ்லேயே உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கலாம். அங்கே யாருக்கும் எதையும் யோசிக்க நேரமிருக்காது . . . மத்தவங்க பிரச்சனையிலே மூக்கை நுழைக்க மாட்டாங்க . . . சரியா?” (க.கை.பி., ப.120) தீபாவின் தாயின் பேச்சின் வழி சென்னையின் பெருமை வெளிப்படுகிறது.

‘சு.பி.வீ’ புதினத்தில்

“அமெரிக்காவில் பழக்கமான வழக்கம். அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த அளவில் வேத புராண இதிகாச இந்திய மண்ணைப் பற்றி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் ராதாகிருஷ்ணன், அரவிந்தரின் புத்தகங்களைப் பற்றி - இந்தியாவின் பழம் விஞ்ஞானத்தின் தீர்க்கதரிசனத்தைப் பற்றி இந்தியத் தெய்வங்களின் உன்னத நிலை, பற்றி கள்ளக் கிருஷ்ணனைப் பற்றி, கள்ளமற்ற ராமனைப் பற்றி ரகு விரிவாகச் சொன்ன போதெல்லாம் உருகித்தான் போனாள் ஐரீன்.” (சு.பி.வீ., ப.24)

இந்தியாவின் பழக்க வழக்கங்கள் அமெரிக்காவில் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை இந்தியாவின் பெருமையை ரகு ஐரினிடம் எடுத்துரைக்கிறான். இதன் வாயிலாக ஊர்ப் பெருமையை அறிய முடிகிறது.

ஊர்ப்பற்று

இளம் வயதிலே இந்தியாவை விட்டு அமெரிக்கா சென்ற ரகு அங்கும் தன்னுடைய தாய்நாட்டையே (இந்தியா) நேசிக்கிறான். மிகுந்த பற்றுடையவனாகத் திகழ்கிறான்.

அமெரிக்காவில் பிறந்த ஐரினும் தன்னுடைய நாட்டுக் கலாச்சாரத்தை வெறுத்து இந்திய நாட்டின் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொள்கிறான். இதனை, “தொட்டதற்கெல்லாம் டைவார்ஸ் செய்யும் அமெரிக்கனை நான் திருமணம் செய்யவே மாட்டேன். ரகு இந்த விஷயத்தில்தான் நான் இந்தியாவின் பழக்க வழக்கங்களை அதிகமாய் நேசிக்கிறேன். இந்தியப் பெற்றோர்களைப் பூஜிக்கிறேன்.”

“அமெரிக்க ஆங்கில அக்ஸெண்டுடன் ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’யைக் குறித்து கூட்டுக் குடும்பத்தைக் குறித்து அழகாய்ச் சொன்ன போது ஆச்சர்யப்பட்டான் ரகு”.

“ஒரே ஓர் இந்தியனை மணந்து வாழ்க்கை முழுசும் அவனுக்கு ஒரே மனைவியாய் வாழ, பந்த பாசத்தோடு குழந்தைகளை வளர்க்க எனக்குக் கொள்ளை ஆசை ரகு. நல்லொழுக்கங்களைக் கழற்றி, தூர எறிந்துவிட்ட அமெரிக்கன் வாழ்க்கை எனக்கு அலுத்து விட்டது. சலித்து விட்டது. துடுப்பில்லாத எனது பயணத்தில் ஒரு இந்தியன் கை கொடுப்பான். இந்த நம்பிக்கையோடுதான் காத்திருக்கிறேன். என் ஹீரோ வரவில்லையெனில் - சிறந்த, உயர்ந்த நாட்டைப் பற்றி முழுசும் புரிந்து

கொண்ட திருப்தியில் கல்யாணம் செய்யாமலே வாழ்ந்து விடுவேன் என நம்புகிறேன்”! (சு.பி.வீ., பக்.25-26) அவரவர்க்கு தன்னுடைய சொந்த ஊர், தாய்நாட்டின் மீது பற்று ஏற்படுவது இயல்பு. அதனைத் தவிர வேற்று நாட்டு மீதும் மிகுந்த பற்று கொள்வதை ஆ.பி. ஒப்பிட்டுக்காட்டுகிறார்.

உ.ஆ. புதினத்தில்,

“மூணாம் மனுஷனின் நகம் கூடத் தன்னைத் தீண்டாத திருநெல்வேலி வாழ்க்கை எங்கே? ஆண், பெண், தெரிந்தவர்? தெரியாதவர் வித்தியாசமில்லாமல் இடித்து நுழைந்து பஸ்ஸில் இடம் பிடிக்கும் சென்னை வாழ்க்கை எங்கே. . . ? (உ.ஆ., ப.132) என்ற வரிகள் அன்னபூரணிக்கு தனது சொந்த ஊரான திருநெல்வேலியின் மீது உள்ள பற்றினை காட்டுகிறது.

‘உ.ஆ’. புதினத்தின் வழியாக ஆசிரியருக்குத் தனது சொந்த ஊரான திருநெல்வேலியின் மீது எவ்வளவு பற்று இருக்கிறது என்பதனை பாத்திரங்களின் வாயிலாக வெளிக்காட்டியுள்ளார் எனலாம். இதனை,

“திருநெல்வேலில் இருந்த மாதிரி ராணியா உன்னை வாழ வைக்கிறேன். . . .உள்ளங்கையில் வச்சுத் தாங்கறேன். . . கொஞ்சம் பொறுத்துக்க பூரணி.”(உ.ஆ., ப.130)

“யம்மாடி. . . .நீ இன்னுமா ஸ்கூலுக்குப் போற? அடக் கடவுளே. . . நம்மூர்ப் பொண்ணுக இந்நேரத்துக்கெல்லாம் அங்க இங்கன்னு நகரவே மாட்டாளுங்க நெதமும் இந்த சைதாப்பேட்டைலேர்ந்து மவுண்ட்ரோடு வரைக்கும் போயிட்டு வர்றியா நீ? அம்மைக்குத் தெரிஞ்சா ரத்தக் கண்ணீர் வடிப்பாக” (உ.ஆ., ப.158)

“எல்லாம் அந்தப் பொண்ணு பரம்பரை அப்படி. திருநெல்வேலி ஆறுமுகம்னா சும்மாவா? அரசியலைத் தவமாப் பண்ணின ஆசாமியாச்சே. (உ.ஆ., பக்.175-176) என ஊர்ப்பற்று இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஊர் பற்றிய குறைகள்

ஊர் பற்றிய பெருமைகளைப் பேசிய அளவுக்கு ஊர் பற்றிய குறைகளையும், தன்னுடைய புதினங்களில் ஆசிரியர் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். ‘தகனம்’ புதினத்தில்,

“தாழாங்குப்பம் தாழ்வான பள்ளத்திலிருந்தது. போதாதா? குப்பமே மூழ்கிப் போனது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தேங்க ஆரம்பித்து முழங்கால், இடுப்பு, மார்பு என்று தண்ணீரின் அளவு கூடிக்கொண்டே போனது. ஒவ்வொரு ஜனமாய் டிரங்குப் பெட்டி, மண்சட்டி, கயிற்றுக்கட்டில், துணிமணி, மூட்டை என்று வாரிக்கொண்டு ஏத்தத்திலிருந்த சத்துணவுக் கூடத்தில் நுழைந்து கொண்டார்கள்”. (தகனம். ப.60) என குப்பத்தை அப்படியே ஆசிரியர் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

‘க.கை.பி’ புதினத்தில்,

“அட. . . ஆமா, தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். நீ மெட்ராஸுக்கு வந்து ஒரு வருஷமாவுது. அதுக்கு முன்னாடி கிராமத்துக்குட்டி. அங்கெல்லாம்-வயசுக்கு வந்த பொண்ணு, ராத்திரி நிலாவை ரசிக்க வெளியில படுக்க விடுவாங்களா? அம்மா ராஜாத்தி-நட்சத்திரத்தோட ருயட் பாடுன்னு உன்னை வெட்ட வெளியிலே தூங்க விடுவாங்களா? ஆறு மணிக்கே வீட்டுக்குள்ள அடைச்சிட மாட்டாங்களா கோழி, ஆடு, மாடு, பொண்ணுங்களை? ம்?”

“இதை வுட்டுட்டியே.... காலைல கொட்டை கொட்டையாச் சோறு, இடி வாங்கற பஸ்ஸு, நாத்தம் புடிச்ச தடியனுங்க, டைப்ரைட்டரு, ஷார்ட்ஹேண்ட், புளிச்ச மோர்சாதம், மாசம் பொறந்தா வழிச்சுட்டு வர்ற ரெண்டாயிரம் ரூபாய்னு வாழ்க்கை எப்படி நழுவுதுன்னே தெரியல்ல. இந்த அழகுல-நின்னு நிதானமா மூச்சு விடவா? நிலாவை ரசிக்கவா? ஆமா- தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். கிராமத்துல நீ ராத்திரியிலே வெளியில சுத்துவியா? வெட்ட வெளியிலே படுப்பியா? பொண்ணைச் சுதந்திரமா நடமாட விடுவாங்களா? யாரும் ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டங்களா? ம்?”- நம்ப முடியாமல் சாரதா கேட்டாள்.” (க.கை.பி., பக்.73-74) “கனவுகள் கைப் பிடிக்குள்” புதினத்தில் தீபாவும் நாராயணியும் மாற்றி மாற்றி ஊரைக் குறை கூறிக் கொள்கிறார்கள். தீபா சென்னையையும், நாராயணி கிராமத்தையும் குறை கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

“365 நாட்களாகிறது இந்த மண்ணைத் தொட்டு. இந்த மண் வேண்டாம், இந்தக் காற்று வேண்டாம், இந்த மனிதர்கள் வேண்டாம் என்று உதறி விட்டுப் போனதிலிருந்து - இதோ இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் திரும்பிப் பார்க்காத ஊர், என்னைக் கேலியும் கிண்டலும் செய்து, மனசை அணு அணுவாய் அறுத்து ரணகளரியாக்கிய ஊர், வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சி வேடிக்கை பார்த்த ஊர். பிரச்சனைக்கு ஆறுதலாய் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல், மனசைத் தேற்றாமல், ஆளாளுக்குக் கைநீட்டி, கைகாட்டி, வாட்டி, சிதைத்து, வதைத்த மக்கள். (க.கை.பி., ப.119) எனமுன்பு கிராமத்தைப் பெருமையாகப் பேசிய தீபாவே ஒரு சில இடங்களில் தன்னுடைய ஊரான கிராமத்தையும், கிராம மக்களையும் குறை கூறுகிறாள்.

உ.ஆ., புதினத்தில்,

“இதே சம்பளத்துக்கு திருநெல்வேலியில்கூட நிம்மதியாய்க் காலத்தை ஓட்டி விடலாம். நகரத்தில் நரக வேதனையாயிருக்கிறது.

(உ.ஆ., பக்.131-133)

அன்னபூரணி சென்னை நகர வாழ்க்கையை குறை கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

சு.பி.வீ. புதினத்தில்,

அமெரிக்கப் பெண்ணான ஐரீன், தன்னுடைய தாய்நாட்டையே குறை கூறுகிறாள்.

“அமெரிக்காவில் பெற்றோர்கள் உயிருடன் இருந்தால்கூட, எழுபத்தைந்து சதவீதம் பேர், சிறிய வயதிலேயே தனியே பாய்.ப்ரெண்டுன் வாழ ஆரம்பித்து விடுவார்கள். பெற்றோரின் கடமை குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் வரை தான். அதன் பின் சொந்த முயற்சியா சொந்த வேலையால், அடிபட்டு, நொந்து, நொறுங்கி இவ்வளவு தூரம் வளர்ந்திருக்கிறேன், தனியாளாக. நான் ரோஜர்ஸுடன் வாழ்வதில் புதுமையே இல்லை. கணவன் மனைவியாய் இல்லாமல் சேர்ந்து வசிப்பது-இங்கே, முக்கால் வாசிப் பேர் செய்வது தான். இவன் இல்லையென்றால் இன்னொருவன். . . பட்டியூ கான்ட் லிவ் அலோன் அண்ட் யூ கான்ட் பீ மோட்டி.பார் எ லாங் டைம் இன் அமெரிக்கா!” (சு.பி.வீ. ப.25)

என்ற இவ்வரிகள் வழி ஊர் பற்றிய குறைகளை அறிய முடிகிறது.

பழக்க வழக்கங்கள்

வாழ்க்கையில் தேவைகளின் காரணமாக மேற்கொள்ளப்படும் செயல்கள் நாளடைவில் தொடர்ந்து செய்யப்படுவதால் அவை

பழக்கங்களாக மாறி விடுகின்றன. “மக்கள் தலைமுறை, தலைமுறையாக குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடத்தை முறைகளும், பழக்கங்களும் மரபுகளும் சேர்ந்த ஒரு தொகுதியே பண்பாடு”⁵ என்பார் பக்தவத்சலபாரதி.

“பழக்கம் என்பது புதிதாகப் பழகி வரும் முறையினையும், வழக்கம் என்பது தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் முறையினையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்”⁶ என்கிறார் மு. அண்ணாமலை.

“தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்” என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட வட்டார மக்களுக்கும் குறிப்பிட்ட பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு.

மனித வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள் மக்களால் தொடர்ந்து பின்பற்றப்படுமானால் அவற்றைச் சடங்குகள் என்று கூறலாம். பெண் பிறந்தது முதல் அவள் திருமணமாகிக் குழந்தைப் பேறு பெறும் வரை சீர்வரிசை கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பெண் பிறந்தால் மாமன்சீர் செய்யும் பழக்கம் உள்ளது. பெண்ணின் திருமணத்திற்குச் சீர்வரிசையும், பவுனும் வரதட்சணையும் பெற்றோர்கள் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. வசதி உள்ளவர்கள் சீர் கொடுக்கின்ற பழக்கம் மற்றவர்களிடமும் ஊறிப்போய் விடுகிறது. சீர் வரிசை, வரதட்சணை என்ற பெயரில் பணம் இல்லாத மக்களது வாழ்வை அழிக்கும் வகையில் அமைந்து விடுகிறது. ஆண்டாண்டு தோறும் நம் நாட்டில் பழகி வருவது பழக்க வழக்கமாகும். நம் முன்னோர்கள் விட்டுச் சென்றதை அப்படியே மரபு நிலையில் பயன்படுத்துவது பழக்கவழக்கமாகும்.

ஆ.பி. கதைப் போக்கிலே கதாபாத்திரங்கள் சார்ந்துள்ள இனத்தின் பழக்கவழக்கங்களை மட்டுமல்லாது, கதை நிகழும் களத்தில் காணும் சில நடைமுறைப் பழக்கங்களையும் காட்டுகிறார்.

பிணம் எரிப்பவர்கள் கதை மாந்தராக இடம் பெறுகின்ற கதைகளில் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை ‘தகனம்’ தெளிவாகச் சித்திரிக்கிறது.

‘தகனம்’ புதினத்தில் சின்ராசுவின் தாத்தா கூற்றின் வாயிலாக,

“நீ எடுத்துத் தாடா கோடித்துணி. . . எங்கட்டை விரலைக் கட்டித் தூக்கிப் போறப்ப நீ எடுத்தா . . .இப்ப எனக்குச் சடங்கு வேட்டி வேணும்டா. . (தகனம், ப.40)

கிராமங்களில் இன்ப / துன்ப நிகழ்வு எதுவானாலும் கோடித்துணி எடுத்துக் கொடுக்கும் பழக்கம் இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது.

கிராமப்புறங்களில் பெண்கள் பருவம் அடைந்துவிட்டால் அதற்குரிய தனிச்சடங்கு முறைகள் பழக்கவழக்கமாகக் கையாளப்பட்டு வருகிறது. அதனை ‘தகனம்’ புதினத்தில் சின்ராசுவின் தங்கை ராணி வயதுக்கு வந்துவிட்டாள். அதற்குரிய சடங்கு முறைகள் சில பழக்க வழக்கமாகக் கையாளப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது.

“தினம் தினம் . . . காலையில் ரெண்டு பச்சை முட்டை உடைத்து ராணியின் வாயில் ஊற்றி முழுங்க வைத்தாள் முனியம்மா. கூடவே ஒரு குப்பி நல்லெண்ணெயும் முழுங்க வேண்டியிருந்தது. குமட்டினாலும் வாயே திறக்காமல் முழுங்கி வைத்தாள் ராணி. கேட்ட மாரியிடம் “குடிக்கலேன்னா அம்மா குமட்டுல குத்தும் . . . உசிரு போற மாதிரி வலிக்கும். அதுக்கு இது தேவலதான்” என்றாள். “குடிசையின்

மூலையில் உலக்கைக்கு அந்தப்புறம் பல்லாங்குழியும், தாயமும் ஏழுகல்லும் ஆடியபடி உட்கார்ந்திருந்தாள் ராணி. அக்கம் பக்கத்து வீட்டுச் சின்னப் பெண்கள் இவளை தேவதை மாதிரி கண்ணகலப் பார்த்து மயங்கி மயங்கி நின்றதுகள் . . .”

“என்னட்டி பார்வை? நீங்களும் ஒரு நா இப்படி ஒலக்கைக்கு அந்தப்புறம் உக்கார வேண்டியவுகதான் . . . பாக்காளுக பார்வை. காலடி மண்ணெடுத்துக் கரித்துக் கொட்டுவாள் முனியம்மா.

மாரியும் அவளுமாய் மெஷினுக்குப் போய்ப் புட்டுமாவு திரித்து வந்தார்கள். உளுந்துக்களி, வெல்லப்புட்டு என்று பண்ணி ஊர் அழைத்தாள் முனியம்மா. அவள் நிதமும் நினைத்து ஏங்கினபடிக்கு முந்தானையில் முடிந்து ஆயிரம் ரூபாய்க்கு ஜவுளி. . . (தகனம்., பக்.40-41)

இவ்வாறு பருவம் எய்திய பெண்களுக்குச் செய்யும் சடங்கு முறைகள் பழக்க வழக்கமாக இன்றளவும் கிராம, நகர்ப் புறங்களில் பின்பற்றப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது.

‘வி.நே’ புதினத்தில் பெண் பார்க்க வரும்போது மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண்ணைப் பார்த்து பிடித்து உறுதி செய்த பிறகுதான் பெண் வீட்டில் கை நனைப்பது வழக்கம் என்பதை இங்கு காணமுடிகிறது.

“பொண்ணை வரச் சொல்லுங்க. . . அதுக்கு முன்னாடி கண்டவங்க வீட்டிலயும் கை நனைக்கறது எங்க வழக்கமில்ல. . . ”

(வி.நே., ப.19)

“கல்யாணப் பொண்ணா? நானா?” ம். . . மாப்பிள்ளையும், உங்கப்பாவுமா வெளில போயிருக்காங்க. . . எல்லாம் பேசி முடிச்சாச்சு. பாக்கு வெத்தலை மாத்தியாச்சு. வா . . . சாமிருமுக்குள்ள பாரு. . . ”

சமையலறையிலிருந்து சாமி மாடத்தைப் பார்த்தாள் விஜயா. தாம்பாளத்தில் பூ, பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, புடவை என்று தாம்பூலப் பொருட்கள் இனிப்புகள். . .

வீட்டின் காற்றில் இனிப்பு, பூ, ஊதுவத்தி, சந்தனம் ' என்று நடந்து முடிந்த நிச்சயதார்த்த வாசனை சுழன்றடித்தது. (வி.நே.பக்.63-66)

திருமணத்திற்கு முன் செய்யப்படுவது நிச்சயதார்த்தம் என்ற சடங்குமுறை, இன்றளவும் நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

கிராமப்புறங்களில் அதிகாலையில் எழுந்து வீட்டு வாசலில் சாணி கரைத்துத் தெளித்துப் பெருக்கி, கோலமிடும் பழக்கம் இன்றளவும் காணமுடிகிறது. இதனை ஆ.பி. 'விலை' புதினத்தில் தெளிவாகச் சுட்டியுள்ளார்.

“சருவச் சட்டியில் கரைத்த சாணித் தண்ணி ஒரு பக்க ஓட்டையில் மெலிதாய்ப் பீய்ச்சியடிக்க வாகாகத் தண்ணீர் தெளித்த சங்கரி - கோலப் பொடி எடுக்க உள்ளே போனாள். கட்டை வாரியலால் - சாணி தெளித்த தரையைப் பரவலாய்ப் பெருக்கிய ஆண்டியம்மா உலுக்கி விட்டாள். (விலை. ப.1)

கிராமப்புறங்களில் பெண்கள் துன்பம் நேரிடும் போது ஒப்பாரி அழுவது பழக்கவழக்கமாகக் காணப்படும். அதனை ஆ.பி. “விலை” புதினத்தில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

“ஊரு விட்டு ஊரு வந்து பொண்ணெடுத்தா - இப்படித்தாண்டா நடக்கும். சொல்லுடா. . . இந்த சம்பந்தம் வேணுமா நமக்கு? அய்யோ தெய்வமே... உங்கப்பாரு இருந்தா இது நடக்குமா? ம். இந்த

அவமானமெல்லாம் உனக்குத் தான்னுட்டு போய்ச் சேர்ந்துட்டாரே
மவராசன். . . .”

- மார்பில் அடித்துக் கொண்டு, மூக்கைச் சிந்திப் போட்டு,
கண்ணீர் விட்டுக் கூக்குரலாய் அழ ஆரம்பித்தாள் அந்த அம்மாள்.
(விலை. பக்.21-22)

கிராமப்புறங்களில் பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்து அழுவதைக் காணமுடிகிறது.
'தகனம்' புதினத்தில் சின்னப் பொண்ணுவின் தாய் கோவிந்தம்மாவின்
இறப்புத் துயரம் தாங்க முடியாமல் சின்னப் பொண்ணும், அவளது அத்தை
முனியம்மாவும் ஒப்பாரி வைத்து, அலறி மார்பிலறைந்து அழும் ஒப்பாரிக்
காட்சியை ஆசிரியர் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார். (தக., பக்.91-120)
துக்கம் விசாரிக்கும் சடங்கு விரிவாகவே இடம் பெற்றுள்ளது.

மொழிச் சிதைவுகள்

'தகனம்' புதினத்தில்,
“சம்பத்து . . . ரெண்டு பாண்டு தூக்கினு வா . . . சுரேசு . . .
. மண்வெட்டி எடுத்தா, டீலரும்புல இருக்கும் பாரு . . . நா போறேன் . . .
கிழக்கால பத்தாங்குழி . . .”

“வூட்டுல வெறவு நனைஞ்சி போச்சி”. (தகனம். பக்.74-77)
“அனாதைப் பொணமா பொதைச்சிருக்கானுவளே எம்
பொண்ணை. . .”(தகனம். ப.82)

“கஞ்சி காய்ச்சக் கூட ஏலாமல் கிறுகிறுப்பு” (தகனம், ப.89)
“ஏதாச்சும் ஆக்கி ஏறக்கிப் பொங்கிப் போட்டு
நவ்வாலும் செஞ்சு பாத்தாத்தான ஓடம்பு வணங்கும்
பொட்டச்சிக்கு? இது என்னடான்னா மூங்கில் கட்டையாட்டாமா

கிண்ணுன்னு திரியுது. எங்கனப் போயி முட்டி மோதப்
போவுதோ சிறுக்கி ”

பொளுது. . . .

எளுதிருக்கு (தகனம், பக்.90-91)

“த்தா. . .நீயும் . . . ஒன்னோட பன்னாடை நெனப்பும்

“கவன்மெண்டு

பொழப்பு

நாளு கௌமல நாலு எடத்துக்கு

ஒங்கள விசாரிச்சுது.

மளை (தகனம்., பக்.92-106)

அப்பன் ஆயியா நீதான் காப்பாத்தணும் . . . (தகனம்., ப.118)

ராங்கிக்காரி (தகனம்., ப.120)

பிலுபிலுன்னு

அஸ்தில ஜூரம் கண்டுடும்,

கொஞ்ச நாளு பளகிக்க . . .

முளுசா

கையெளுத்தாவுது

எலக்சனுக்காவ

பளகினாவுட்டு

பழைய குடிசை வாள்க்கையை நினைச்சாலும் வாளமுடியாது

(தகனம்., பக்.127-129)

ரொப் பணும்னு ஆசையா?

பொது

பப்பாதி (தகனம், பக்.133-135)

இவ்வாறு மொழிச் சிதைவோடு எழுத்துச் சிதைவையு ஆ.பி.யின் 'தகனம்' புதினத்தில் மிகுதியாகக் காணமுடிகிறது. ஆசிரியர் கிராமப்புற மக்களின் பேச்சுவழக்கை அப்படியே பதிவு செய்ய முற்படும்போது அவர்களின் பேச்சில் ஏற்படும் எழுத்துச் சிதைவையும் அவ்வாறே பதிவு செய்துள்ளார் எனலாம்.

குழு வாழ்க்கை

பண்டைய குழு வாழ்க்கையின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, சிதைவு அனைத்தையும் காட்டுகிறார். ஆ.பி. 'தகனம்' புதினத்தில்,

“இப்ப எதிரியா அடிச்சிக்கிட்டாலும் . . . சின்னப் புள்ளையா அதை மடில உருண்டது மறக்கல்லியே. . . மாமா தோள்ல தலை சாஞ்சி ஒறங்கினதும் மறக்கல்லியே. . . ரெண்டு வார்த்தை மாமம் பொண்ணுங்க எப்படியிருக்குன்னு. கேக்கப்படாதோ? ஒங்க அதைக்காரி எப்படியிருக்குன்னு கேக்கப்படாதோ? அப்பா காணாடைஞ்சதிலேர்ந்து அரை உசிராக் கரைஞ்சுட்டா அம்மா... அதை விசாரிக்கலாமே. . . ஏன் இப்படி மொகஞ் சுளிக்கீக? கடுவம் பூனையா மொறைக்கீக? எதிரிப் பொறப்பாட்டம் பாரா மொவம் எதுக்கு? கட்டைல போற வரைக்கும் வெட்டு குத்துனு நிக்கவா?”

(தகனம்., ப.12)

“என்ன மழை? என்ன வெள்ளமானால் என்ன? நாலு பொடிக் குழந்தைகளும், சின்னஞ்சிறுசுகளும் ஒன்றாய் சேர்ந்தால். . . .கும்மாளத்துக்கும் விளையாட்டுக்கும் கேட்கவா வேண்டும்? சின்னராசுவுக்குச் சின்னப்பொண்ணு மேலதான் கண். அம்மாக்காரிக்குப் பயந்து அதிகம் பேசவில்லை. வாயால் வார்த்தையாய்ப் பேசினால் தானா? மனசும் மனசும் ஆயிரம் பேசியதே . . .ராணி, தனம், செல்லி என்று கும்பல் கூட்டிக்

கூழாங்கல் பாண்டி என்று ஜோடி சேர்த்து ஆடினார்கள். மணி, கருப்பனோடு சுரேசும், சம்பத்தும் மற்ற பெண்களை வேடிக்கை பார்ப்பதும் பெரிசுகளுக்குத் தெரியாமல் கும்பலாய்ப் போய் திருட்டு தம் அடிப்பதும் உறையிலிருக்கும் மிச்ச சொச்ச சாராயத்தை நொட்டை விட்டு ருசி பார்ப்பதுமாய் - ஒரு வாரம் சுகமாய்த்தான் ஓடியது.” (தக., ப.61)

என ஆசிரியர் ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார்.

‘கதா’ புதினத்தில், “அந்த அரங்கமே - வேறு வேறு கலாச்சார, மொழி, இனப் பாகுபாடு கொண்ட பல்வேறு குழுக்களால் இந்தியா முழுவதிலிருந்தும் பங்கேற்க வந்த நாடகக்காரர்களால் ஜெகஜ்ஜோதியாய் இருந்தது.”

அ. . . .பரிசுத்தொகை. . .ஒரு லட்சம் ரூபாயிச்சே . . . முதல் பரிசு கிடைத்தால் - குழுவினருக்குச் சமமாய்ப் பிரித்துக் கொடுக்கலாம் பத்து பேர் ஆளுக்குப் பத்தாயிரம். இது தவிர - என் பங்காய் - நானும் ஏதாவது பரிசு தர வேண்டும் குழுவினருக்கு. மேலே ஆளுக்குப் பத்தாயிரம் தந்தால் பொருளாதாரத்தில் குறைவான அந்தக் கலைஞர்களுக்கு உதவியாய் இருக்கும்...ம் அதைத்தான் பண்ண வேண்டும்! (கதா. பக்.68-70)

குழு வாழ்க்கைமூலம் உதவும் மனப்பான்மை ஏற்படுவதை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘சு.பி.வீ’ புதினத்தில் ரகு, ஐரீன், ஸ்ருதி மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழும் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கையைக் காணமுடிகிறது. “ரகு உனக்குக் கிடைக்கலேன்னாலும், அவர் என்னோட சேர்ந்து வாழற சந்தோஷமே உனக்குப் பெரிசுன்னும் புரிஞ்சிடுச்சு. அவரோட

நல்ல வாழ்க்கை தான் உனக்கு மகிழ்ச்சி தருதுன்னும் புரிஞ்சிடுச்சு”
(சு.பி.வீ. ப.41) என்றும், மேலும் ‘வில்லை’ புதினத்தில்,

“ஏய் . . . எவடி இவ. . . நல்ல காரியம் நடக்கப் போவது
பக்கத்து வீட்டில். நாமளும் சந்தோஷமா இருப்பம். போ . . . போ . . .
மணிக்குக் கூடமாட ஒத்தாசையா இரு. . .” (வில்லை, ப.55)

பிறருடைய இன்ப துன்பங்களையும் தன்னுடையதாகவே கருதும் போக்கு
ஒற்றுமை மனப்பான்மை சித்திரிக்கப்பெறுகிறது.

கிராமங்களில் அக்கம் பக்கத்து வீட்டாருடன் ஒருவருக்கொருவர்
ஒற்றுமையாய் கூட்டு வாழ்க்கை வாழ்வதை அறிய முடிகிறது.

இதனைப் போன்று ‘சி.சி.எ’ புதினத்தில், ரிஷி, பிரபா, காயத்ரி
என்ற மூவரின் ஒளிப்பதிவு நிகழ்வு தொடர்பான கூட்டுக்குழு வாழ்க்கையைக்
காண முடிகிறது.

“படப்பிடிப்புக் குழுவினரோடு போயிருக்கிறான் . . . அபாரமாக
ஒத்துழைப்புக் கொடுத்த தன் தொழில்நுட்பக்குழுவினருக்கு ரிஷியின் பரிசு
இந்தச் சுற்றுப்பயணம்” (சி.சி.எ., பக்.185-189) இங்கு தொழில் தொடர்பான
கூட்டு வாழ்க்கையை ஆசிரியர் வெளிக்காட்டுகிறார்.

அந்நியமாதல்

ஊர்விட்டு ஊர்வந்தவர்கள், ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம்
அல்லாதவர்கள், உறவினர்கள் அல்லாதவர்கள், நெருங்கிய பழக்கம்,
தொடர்பு இல்லாதவர்கள் இவர்களுடைய நட்பு அந்நியமாகவே காணப்படும்.
ஆ.பி. ‘வில்லை’ புதினத்தில், இருளப்பனின் எண்ணமாக கிராம வாழ்க்கை
தாமரை இலைத் தண்ணீர் தான் ஊர் விட்டு ஊர் வந்தவர்களுக்கு என்பதை
உணர்த்துகிறார்.

“ப்ச. . . .என்னப்பா இது? காலங்கார்த்தால நமநமன்னு அரிக்கறே? ச்சே. . . இதான் கிராமத்துக்கு வர மாட்டேன்னு சொன்னேன் நமக்கு இதெல்லாம் ஒத்து வராது. கஷ்டமோ நஷ்டமோ மெட்ராஸ்தான் சவுகர்யம். எப்படா கௌம்பு வோம்னு இருக்கு. கொஞ்சம் கூட விவஸ்தை இல்லா ஊரு”.

“நாலெளுத்து படிச்சுட்டு வரட்டுமனு டவுனுக்கு அனுப்பினா – பொறந்த மண்ணுமேல வெறுப்பை வளர்த்துட்டு வந்திருக்க – என்ன பண்ண – எடுத்ததுக்கெல்லாம் சுள்ளு சுள்ளுன்னு விழறே.”

புழுதி பறக்கும் இந்த மண்சாலை, ஓலை ஓட்டுக் கூரைவீடுகள், புழுக்கை நாற்றமடிக்கும் ஆடுகள், சாணியும் மூத்திரமுமாய் நாறும் மாடுகள், எருமைகள், இதற்குப் போட்டியாக ஸ்லோமோஷனில், சொரணை இல்லாமல் விடிந்து எழுந்து, தின்று வயலில் கூலி வேலை செய்து சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கெல்லாம் சூரியனோடு, வீட்டுக்குள் அடைந்து, தூக்கம் வரும் வரைக்கும் கொசு அடித்து, காது குடைந்து வாழ முடியுமா? இந்த வாழ்க்கை முறையோடு இனியும் என்னால் ஓட்ட முடியுமா? மூணு வருஷம் ஹாஸ்டல் வாழ்க்கை சிந்தனையை மாற்றியாயிற்று. பாண்ட், சர்ட், பெல்ட், ஷூ இப்படி உடையை மாற்றியாயிற்று. சொந்த மண்ணிலேயே அந்நியனாய் நினைக்குமளவுக்கு மூளைச் சலவை செய்திருக்கிறது பட்டணம்.

(விலை. பக்.9-12)

இதன் வழியாக நகர மோகம் கொண்டு திரியும் இருளப்பன் கிராம உணர்வுகளிலிருந்து அந்நியப்பட்டவனாய்த் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

“மக்கள் கூட்டம் ஒருத்தர் மீது ஒருத்தர் இடிப்பது மாதிரி நகர - வேகம் வேகம் வேகம் எதையோ பிடிக்கப்போவது மாதிரி வேகமாய்ப் பறந்தார்கள் எல்லோரும். கண்கள் இருள. . . பசி மயக்கத்தில் வயிறு சுருள எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கடையில் “ஏதாச்சும் குடுங்கய்யா. . . மூணு நாளாய்ப் பட்டினி . . .” என்று கெஞ்சியது அந்தக் குரல்.

“ஊருக்கா வர்றீங்க?”

“ம். . .” சிரித்தான் இருளப்பன் (விலை.பக்.61-68)

நகர வாழ்க்கையில் அடிபட்டு ஏமாற்றமடைந்த இருளப்பன் மீண்டும் தன் சொந்த ஊரான கிராமத்துக்கே வருகிறான்.

ஆ.பி. இருளப்பன் மூலமாக மொழி, பண்பாடு இவற்றினால் வேறுபடும் களத்தில் ஒருவனால், பிழைக்க வந்த இடத்தைச் சொந்தமாக எண்ண முடியாது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

‘தகனம்’ புதினத்தில்,

“சின்னுவுக்கு நோட்டீசு வைக்கலியாட்டி முனியம்மா?”

“என்ன தான் கோவன்னாலும் ஓடம் பொறப்பு குடும்பம் நம்ம குடும்பம் தான . . . ?

“நீ என்னடி அண்ணாவி? கெழக்கால பாடலை போறப்பக்

கூட நா அவுகளைச் சேக்கமாட்டேன். வந்தவ. .

.மொய்யெழுதிட்டுப்

பிரியாணி துன்னுட்டுப் போவியா. . .

எகத்தாளம் படிக்காதீங்கட்டி. . .”(தகனம். ப.43)

இதன் வழி சின்ராசு குடும்பமும், சின்னப்பொண்ணு குடும்பமும் அந்நியப்பட்டு இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

“ஏலேய் . . . அந்தச் சிறுக்கிய அந்தாக்கல் திரும்பிப் பாக்காம போவச் சொல்லு. . . சேதி சொல்லுதேன்னு ஒட்டாக்க பாட வேணாம். பொலி போட்டுருவன் பொலி . . . ஒட்டாட்டம் போட வர்றீயா? நாத்தம் புடிச்சக் குடும்பம் வேணாம்புதான் வெட்டிட்டு நிக்கோம். மாமம் பேரைச் சொல்லிட்டுப் படியேறாதே. ராணியைப் பாக்கோணும் கூனியப் பாக்கோணும்னுட்டு தலைவாசல் மிதிக்காதட்டி கொடலை உருவி மாலை போட்டுருவன் . . .” (தகனம்., ப.47)

இதனைப் போன்று ‘கதா’ புதினத்திலும் நீலாயதாட்சி தன்னுடைய சொந்த அத்தை மாமன் குடும்பத்தினரின் கொடுமை தாங்க முடியாமல் அவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கி அந்நியப்பட்டு வாழ முற்படுகிறாள் என்பதனை,

“க்கும். . . கல்யாணம் பண்ணிட்டு உறவை ஏற்படுத்திக்கலாம்னு புதுவியாக்கியானம் சொல்ல வேண்டியதுதான். உன்னை மாதிரி சூழ்நிலைக் கைதியா, அடிமையா வாழ எனக்கு முடியாது. இப்படியே தனி மரமாய் வேணா இருப்பேனே தவிர - தூக்குக் கயிறைத் தாலிக் கயிறாய்ச் சுமக்க மாட்டேன்...”(கதா.ப.13) என்ற வரிகளின் வழி அறிய முடிகிறது.

பண்பாட்டுக் கூறுகள்

ஆ.பி. களத்தின் புறக்கூறுகளை மட்டுமல்லாது களத்தையொட்டிய பண்பாட்டையும் தன் படைப்புகளுள் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

மக்கள் பண்பு

கிராமத்தில் உள்ள நெருக்கம் வளர்ச்சியடைந்த நகரத்தில் நாகரிகம் என்ற போர்வையினால் குறைந்தே காணப்படுகிறது. பெரிய

நகரங்களில் ஒருவரோடொருவர் மனம் கலத்தலோ, ஒருவர் பற்றிய கவலையை மற்றவரிடம் காண்பதோ தவறாகவே நினைக்கப்படுகிறது. இந்தப் போலியான நாகரிக வளர்ச்சியை ஆ.பி. சுட்டியுள்ளார். இதற்கிடையில் நகர நாகரிகத்திலும் ஒருவருக்கொருவர் உதவும் பண்பு கொண்ட மக்களையும் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

உ.ஆ. புதினத்தில்,

“ஒண்டுக்குடித்தனத்தில் இவள் வீட்டு வாசலில் சுருண்டு படுத்திருப்பது யார்?

“சித். . சித்தப்பா. . . ”

மற்ற குடித்தனக்காரர்களெல்லாம் எல்லா டி.வி.யிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த சினிமாவில் மூழ்கியிருந்தார்கள். சித்தப்பாவை யாருமே கவனிக்கவில்லை” (உ.ஆ., பக்.104-105)

சென்னைக் குடித்தனத்தில் அன்னபூரணி தனிமையில் இருப்பதையும், அவளது வீட்டிற்கு சித்தப்பா வந்திருப்பதை யாரும் அறியாது இருப்பதையும், ஒருவருக்கொருவர் பற்றின்றி இருப்பதையும் அறிய முடிகிறது. இதனைப் போன்று ‘க.கை.பி.’ புதினத்திலும்,

“அது - பணிபுரியும் பெண்கள் விடுதி.

முப்பது அறைகள். இரண்டு மாடிகள் வெளியூரிலிருந்து சென்னையில் தங்கி வேலை பார்க்கும் பெண்களின் அந்தப்புரம். (க.கை.பி., ப.70)

என்பதன் வாயிலாகப் பெண்கள் தனித்து வாழ விரும்புவதை அறிய முடிகிறது. இதனைத் தவிர உதவி செய்யும் பண்பு கொண்ட பாத்திரங்களை ஆ.பி. தன்னுடைய புதினங்களில் மிகுதியாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘வில்லை’ புதினத்தில்,

“களங்கமோ, கல்மிஷமோ இல்லாத கிராமத்து மனசு. தன் மகளுக்கு நிச்சயதார்த்தம் முறிந்து போன சோகம் ஒரு பக்கமிருந்தாலும் - பக்கத்து வீட்டுப் பொண்ணுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற நல்ல மனசு.

“ஆண்டியம்மா. . . அதுக்குள்ளாற போயிருக்கும் - ஐடை தைக்க. . சங்கரி பூ கட்டறா பிரெண்டுக்கு வைக்க. . .” (வில்லை, ப.54)
ஆண்டியம்மா, சங்கரி போன்ற உயர்ந்த பாத்திரங்களை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

‘சு.பி.வீ’ புதினத்தில்,

சிறு வயதிலிருந்தே ரகுவைக் காதலித்து கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தாள் ஸ்ருதி. விதி வசத்தால் ரகு அமெரிக்கா சென்று அங்கு ஐரீன் என்ற பெண்ணை மணந்து இந்தியா வர, அதனைக் கண்ட ஸ்ருதி சிறிதும் மனக்கஷ்டத்தை வெளிக்காட்டாமல், அவர்களுக்கு இயன்றவரை உதவும் பண்பு கொண்ட பாத்திரமாகக் காணப்படுகிறாள்.

“நான் பச்சைத் தண்ணிலே முதல்லியே குளிச்சுட்டேன். உங்க ரெண்டு பேருக்கும் அது பிடிக்காதே! கெய்ஸரிலே வெந்நீர் தயார். குளிச்சுட்டு வந்தீங்கன்னா பூஜை முடிச்சிட்டுச் சாப்பிடலாம்!”

மெல்லிய குரலில் சொல்லியவாறே உள்ளே சென்றாள். ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்த ஸ்ருதி எழுந்து, ஐரீனைத் தன் பக்கத்தில் நிறுத்தி, அவள் நெற்றியில் குங்குமம் வைத்தாள். (த.பி.வீ.,பக்.11-13)

ஸ்ருதியின் உதவும் மனப்பான்மை இதன் வழியாகத் தெரிய வருகிறது.

மேலும், 'உ.ஆ' புதினத்தில் அன்னபூரணிக்கு விஜயா பலவாறாக உதவி செய்கிறாள். சென்னை நகரத்தில் அவரவர் பிழைப்பதே கடினம். இந்தச் சூழலில் விஜயா மிகுந்த மனிதாபிமானத்தோடு காணப்படுகிறாள்.

“கவலைப்படாதீங்க டீச்சர். . . படிச்சவங்க நீங்க. என்னோட பேசுவீங்களோன்னு தயங்கித்தான் பழகாம கொள்ளாம இருந்தேன். இனிமே நான் வந்து கவனிச்சுக்கறேன். . . யப்பா படிக்காதவள் என்கிறாள். எத்தனை விஷயங்களை யோசித்து யோசித்து உதவுகிறாள். . .

படிப்பு, பதவி எதையும்விட - மனிதாபிமானம்தானே வாழ்க்கைக்கு முதல் தேவை. உயிரே வந்த மாதிரி இருக்குக்கா. . . எங்கம்மா கையாலே கஞ்சி குடிச்ச மாதிரி இருக்கு. . .”

“அட என் ராசாத்தி. . . இனிம 'நீ' 'வா'ன்னே கூப்பிடறேன். எந்தங்கச்சி மாசமாயிருக்கு. . .எம்பட்டுச் சந்தோஷம் எனக்கு. . . கவலைப்படாதே பூரணி. புள்ளைப் பேறு நான் பார்க்கேன். மூணு பெத்தவ நான். இரு. . .இரு. . .எங்க வீட்டில மாங்கா ஊறுகா இருக்கு. . . எடுத்தாறேன். . . .”

“எதுனா வேணும்னா ஒரு குரல் குடு பூரணி, ஓடியாறேன். . .”
போணியோடு போனாள் விஜயா. (உ.ஆ. பக்.126-128)

“கொஞ்சம் பெரிய வீடு பாக்கலாமே. . . என்றான் செந்தில்நாதன்.

பூரணி அதற்கு,

“இருக்கட்டுங்க. அந்த உதவியை விட - பிரசவ நேரத்துல விஜயாக்கா மாதிரி குடித்தனக்காரங்க இங்கதான் இருக்காங்க. . . பழகின எடம்”

மெட்ராஸுல இல்லாத வசதியா? டாக்டரா? ஆத்திரம் அவசரம்னா நாங்க உதவமாட்டோமா? (உ.ஆ. பக்.143-146)

“கவலைப்படாதீங்க. . .நாங்க குடித்தனக்காரங்கள்லாம் ஒண்ணாச் சேர்ந்து ஜமாய்ச்சுப்புடுவோம். இல்லாதப்பட்டவங்கதான். ஆனாலும் பண்ண வேண்டியதை நிறக்கப்பண்ணிடுவோம் பெரியவரே. கவலைப்படாதீங்க.”

- வெற்று ஆறுதலாய் இல்லாமல், ஆத்மார்த்தமாய்ச் சொன்னாள் விஜயா. (உ.ஆ., ப.164)

இதன்வழி ஆ.பி. புதினங்களில் மக்கள் பண்பு வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காண முடிகிறது.

அமெரிக்க வாழ் இந்தியன் (தமிழன்)

முழுக்க முழுக்க அமெரிக்கப் பெண்ணான ஐரீன் இந்தியப் பண்பாட்டையும், இந்திய மனிதர்களையும் மிகவும் விரும்புகிறாள்.

ஆ.பி. அமெரிக்காவில் வாழும் இந்தியர்களின் பண்பு பற்றியும் தன்மைகளைப் பற்றி உணர்த்துகிறார்.

“இந்தியாவைப் பற்றி, இந்தியர்களுக்கே தெரியாத பல விஷயங்களை விரல் நுனியில் வைத்திருப்பவள். இந்தியப் பண்டிகைகளின் தாத்தாய்ததை, - அர்த்தத்தை அறியவே அவர்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருகிறாள். இந்தியாவில் இல்லாத வழக்கம். அமெரிக்காவில் பழக்கமான வழக்கம். அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த அளவில் - வேத,

புராண, இதிகாச இந்திய மண்ணைப்பற்றி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் ராதாகிருஷ்ணன், அரவிந்தரின் புத்தங்களைப்பற்றி - இந்தியாவின் பழம் விஞ்ஞானத்தின் தீர்க்க தரிசனத்தைப்பற்றி - இந்தியத் தெய்வங்களின் உன்னத நிலைப்பற்றி - கள்ளக் கிருஷ்ணனைப்பற்றி - கள்ளமற்ற ராமனைப்பற்றி - ரகு விரிவாகச் சொன்னபோதெல்லாம் உருகித்தான் போனாள் ஐரீன்.

“ஐ விஷ் ஐ வேர் அன் இண்டியன்” (சு.பி.வீ., பக்.23-24)

என்று ரகுவும், ஐரீனும் அமெரிக்காவில் இருந்து கொண்டு இந்தியப் பெருமைகளை எடுத்தியம்புவதைக் காணமுடிகிறது.

விளையாட்டுக்கள்

விளையாட்டு உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் புத்துணர்ச்சி தரக்கூடியது. அறிவை மேம்படுத்தக்கூடியது. உடலுக்குச் சிறந்த உடற்பயிற்சியும் கூட நினைவுத்திறனை வளர்ப்பது. இத்தகைய விளையாட்டு, பல வகைப்படும். அவற்றில் கிராமப்புறத்திற்கே உரிய விளையாட்டு ஆ.பி. புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

விளையாட்டு நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கையில் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்கிறது. விளையாட்டினை மனமகிழ்ச்சிக்காகவும், உற்சாகம் ஏற்படுத்துவதற்காகவும் விளையாடுவர். “விளையாட்டினை வாழ்க்கைக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் களம்”⁷ என்பர். கிராமங்களில் விளையாடும் விளையாட்டுக்களை,

அ) ஆடவர் விளையாட்டு

ஆ) மகளிர் விளையாட்டு

இ) சிறுவர் விளையாட்டு

ஈ) சிறுமியர் விளையாட்டு

என வகைப்படுத்துவர். 'தகனம்' புதினத்தில்,

“இரட்டக் குத்தற மாதவா
அறுப்பு அறுக்கிற சோதவா
மாட்ட மடக்குடா மாதவா
முக்கோடு தக்கோடு
முணாம் பெரியகோடு
நாங்கு நடலம்
தேங்கா புடலம்
அஞ்சல் கொஞ்சல் தட்டாத்தி
அழுக்கெடுக்கும் வண்ணாத்தி
கோர் கோர் சித்தப்பா
கூட வாடா பெரியப்பா. . .”

சின்ன வட்டமாய் அஞ்சாறு பெண்கள் உட்காரப் பாடியாடி ஏழாங்காய் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள் ராணி.

“ராணி உங்கம்மை கூப்புடுது”

“போம்மா. . . .ஆட்டத்தைக் கலைக்கறியே. . . நீயே குடு. . .”

காதில் விழுந்தும் எழுந்திரிக்கப் பிடிக்காமல்

விளையாட்டு மும்முரம். . .”(தக. பக்.53-54)

என்ற வரிகள் வாயிலாகக் கிராமிய விளையாட்டு முறையை ஆசிரியர் மக்களுக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார் எனலாம்.

'சி.சி.எ' புதினத்தில்,

“என்ன மோடிம்மா. . . எங்க காலத்துல நாலு மரப்பாச்சி இருக்கும். பசங்களுக்கு கோலியும், கில்லிதாண்டும் இருக்கும். அதை வச்ச சமத்தா வெளாடுவோம். . . இப்பப் பாரேன் தொடாம பட்டன் அழுக்கினாலே அங்க கார் ஓடுது. . . பளிச் பளிச்சுன்னு லைட்டு, ‘சொய்ங்’ குன்னு ஹார்ன் வேற யம்மாடி...”

(சி.சி.எ. ப.128-129)

என ஆ.பி., அன்றைய விளையாட்டு முறையையும், இன்றைய விளையாட்டுக் கருவிகளின் தன்மையையும் குறித்து ஒப்பிட்டு வேறுபடுத்தி வியப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கலைகள்

பழங்காலக் கலையான நாடகம் மக்கள் மத்தியில் சிறப்பானதொரு பங்கு பெற்றுள்ளது.

‘கதாநாயகி’ புதினம் முழுமையும் நாடகக் கலைகளுக்கே முக்கியத்துவம் அளித்து படைக்கப்பட்டிருக்கிறது எனலாம்.

“சண்முகம் பிள்ளைன்னு - முந்திக் காலத்து மேடை நாடக நடிகர். ‘பாய்ஸ் கம்பெனி, ஸ்தீர். பார்ட், சுதந்திர போராட்டம், நாட்டுப்புறப்பாட்டு, தெருக்கூத்து, இப்படிச் சகலமும் பண்ணிப் பேர் வாங்கினவர். . . .”

நிஜமான கலைஞர்களின் அடையாளமே உணர்ச்சிவசப்படல் தானே...(கதா. பக்.6-7)

“தேவி திரௌபதி சொல்வாள். . . ஓம்

தேவி பராசக்தி ஆணை உரைத்தேன்

பாவி துச்சாதனன் செந்நீர் அந்தப்
பாழ் துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்
மேவி இரண்டுங் கலந்து – குழல்
மீதினிற் பூசி நறுநெய் குளித்தே
சீவிக் குழல்முடிப்பேன் யான் - இது
செய்யு முன்னே முடியேன். . . ”

உச்சஸ்தாயியில் ஓங்காரமாய்ப் பாடினார் சண்முகம் பிள்ளை. கண் பார்வை இல்லாவிட்டால் என்ன?

அகப்பார்வை இருக்கிறதே . . ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து வருஷத்துக்கு முந்தைய கிராமியக் கூத்துப்பாடல். (கதா. பக்.8-27)

“நாடக ஒத்திகை, வெளியூர் நாடகம், ராத்திரி நாடகம், கலை இலக்கிய இரவுகள், கிராமங்களில் இராக்கூத்து இப்படி, பெண்களோடு எத்தனை தனிமை. . .எத்தனை பயணம். . . எத்தனை இரவு. . . சினிமா, நாடகம் என்றே நாற்பது வயசு கடந்தாயிற்று. இதுவரைக்கும் உடம்புப் பிரக்கையின்றி அறிவார்ந்த பேச்சும், கூத்தும் ஹரிஹர்சலுமாய் நாட்கள் கழிந்தாயிற்று. (கதா. ப.31)

பல வருடங்களாக நாடகக் குழுவில் இருந்தும், எத்தனையோ பெண்களை சந்தித்தும், இப்போது வயது கடந்த நிலையில் மறைமுகமாக ஆதிபகவனுக்கு தீலாயதாட்சி மீது காதல் ஏற்படுவதை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். “வீதி நாடகத்துக்கு ஒப்பனைங்கறது ஸிம்பாலிக்கா இருக்கணும் நீலாயதாட்சி, கண்மை, லிப்ஸ்டிக், பவுடர் பவுண்டேஷன், ரூஜ், முழம் முழமாய்ப் பூ - இதெல்லாம் கூடாது. எல்லாத்தையுமே

உருவகப்படுத்தி, உவமைப்படுத்திப் புரிய வைக்கறதுதான் வீதி நாடகம்.
நடிப்பும் நடன அசைவுகளும் தான் முக்கியம். (கதா.ப.32)

‘கதாநாயகி’ புதினத்தில், ‘ஆதிபகவான்’ பாத்திரத்தின் வழி ஆசிரியர் வீதி நாடகத்துக்கான இலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளார். “கை தட்டித் தாளம் போட்டுத் துவக்கினார் ஆதிபகவன்.

“அடுப்பினிலே விறகாக எரிஞ்சோம் நாங்க!

குடும்பத்தின் சுமை தூக்கி முறிஞ்சோம் . . .

வடு உண்டு. . . ரணம் உண்டு. . . தினமும். . . எங்க

விடுதலைக்குப் புறப்பட்டோம் நிதமும். . . .”

அறிவொளி இயக்க விழிப்புணர்வு நாடகத்துக்கான பாடல் இது.
வீதி மூலைகளிலெல்லாம் நடிப்பது. இப்போது நாடகப் போட்டிக்காக ஒத்திகைபார்க்கிறார்கள்.

கணுக்கால் வரை இழுத்துக்கட்டிய புடவையும், பளிச் பளிச்சென்று மாறும் பாவனையுமாய் ரசித்து, ஆழ்ந்த ரசனையோடு செய்தாள் நீலாயதாட்சி.

கூடவே மற்ற ஐந்து ஆண்களும், நான்கு பெண்களும் குழுவாய் ஆட கண்ணில் நீர் மல்கப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார் ஆதிபகவன்.

இந்த ரெண்டரை மாசமாய் நீலாயதாட்சியின் நடிப்புச் சிந்தனையைத் திசை திருப்பி, அசைவுகளை நளினப்படுத்தி, நடிப்பை மிதப்படுத்தி, - அவரின் வீதி நாடகக் கதாநாயகியாய் அற்புதமாய் உருவாக்கியிருக்கிறார். பத்து வருடமாய் மேடை நாடகம், டி.வி., ட்ராமா என்று வேறு விதமான நடிப்பு ரசனையோடு பழகியவளுக்கு இது

புதுசாய்த்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அதீதமான திறமைசாலி. கற்பூரம் மாதிரி 'கப்' பென்று பிடித்துக் கொண்டாள்.

இந்த ரெண்டரை மாசமும் - ராத்திரி பகலாய் மேடை நாடகமும், வீதி நாடகமுமாய் இரு வேறு துருவங்களுக்குள் மாரத்தான் ஓட்டம் நீலாயதாட்சிக்கு,

மேடையில் - வாழ்க்கை திருப்தி

வீதியில் - ஆத்ம திருப்தி (கதா. பக்.33-35)

“பெண்ணென்று பிறந்தோம்!

சுமையாக இருந்தோம்!

விழியில்லாக் குருடாய்

வழியில்லா முடமாய்

இமயம் தொடவும் அச்சம் இல்லை

இமைக்கவும் நேரம் மிச்சம் இல்லை!

துணிவும் தெளிவும் பெண்ணின் சுவாசம்!

தலைமையும் தாய்மையும் பெண்ணின் கவசம்!

ஆதிபகவனின் குழுவில் நடனமாடிய ஒவ்வொருத்தரின் முகமும் -உச்சிக்காலச் சூரியனாய்க் கொதித்தன. காலம்காலமாய் - எத்தனையோ ஆண்டுகளாய் குருடாய், செவிடாய், முடமாய், ஊமையாய்க் கிடந்த பெண்களெல்லாம் - இன்றைக்கு விடுதலைத் தாகம் கொண்டு ஊழிக்காற்றாய்ப் புறப்பட்ட சேதியைச் சொல்லியது அவர்களின் நாடகம். சிந்தையில் தெறித்த அக்கினிக்குஞ்சு பெரு நெருப்பாய்ச் சுட்டுப் பொசுக்கத்

தீ நாக்குகளைச் சுழற்றி வேகமாய்ச் சுழன்றோடி வருவதைச் சித்திரித்தது அவர்களின் வீதி நாடகம்.

ஆதிபகவன் குழுவினர் வெறுமனே கை தட்டலுக்காக நடிக்காமல், ஆத்மார்த்தமாய், நிஜமான விடுதலை வேட்கையுடன், உணர்ச்சிப் பிரவாகமாய்க் கருத்துக்களைக் கொட்டித் தீர்த்து விட்டார்கள்.

நாடகப் போட்டி.... இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலிருந்தும் வெவ்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்து அலசும் நாடகங்கள் மேடையேறின.ஆனாலும் 'யுத்தகாண்டம்' என்ற ஆதிபகவனின் வீதி நாடகம் நடந்த இருபது நிமிடங்களும் தொடர்ச்சியாய் எதிரொலித்த கை தட்டலே - ஆதிபகவனுக்குப் போதுமாயிருந்தது. (கதா. பக்.65-68)

என ஆ.பி.யின் 'கதாநாயகி' புதினம் முழுமையுமே கலை விளக்கம்,நாடகம் வீதி நாடகம், மேடை நாடகம்,நாடகக் கலைஞர்கள், நடிகர்கள், கூத்துக்கள், நாடக அரங்கேற்றம், பயிற்றுநர்கள், நாடகம் மக்களிடையே சென்று அடைந்து பெற்ற சிறப்புகள் என அனைத்தையும் மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது.

'சி.சி.எ.' புதினத்தில், "தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளர்களிலேயே மிகவும் அற்புதமான உச்சரிப்பும், அழுத்தம் திருத்தமான குரலும் பிரபாவுக்கு மட்டும்தான் உண்டு. வெறும் திரைப்படல் தொகுப்பு என்றாலும்கூட அதையும் இலக்கிய நயத்தோடு சொல்கின்ற அழகு பிரபாவுக்கு மட்டும்தான் உண்டு. அலட்டல் கிடையாது. பிரபா ஒரு

பொக்கிஷம். பந்தா கிடையாது. ஆர்ப்பாட்டம் கிடையாது. பகட்டு கிடையாது. மென்மையான பூ மாதிரி விகசித்துச் சிரித்து, அக்கறையுடன் நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்தளிக்கும் பிரபா போன்றவர்களால் தான் சாட்டிலைட் சானல் தமிழ் இன்னமும் கேட்கும்படி அமைந்துள்ளது. . .” நாக்பூர் கலைச் சங்கத்தின் செயலாளர் மூச்சவிடாமல் பாராட்டிப் பேசினார். (சி.சி.எ., ப.184)

என்று ‘சி.சி.எ’ புதினத்தில் ரிஷி, பிரபா, காயத்ரி மற்ற குழுவினரின் ஒளிப்பதிவு கலை நிகழ்ச்சி விழா அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

‘சூ.வி.வை’ புதினத்தில் சரஸ்வதி என்ற பாத்திரம் பெண் சிசுக் கொலை,பெண்கள் மற்றும் கிராம மக்களின் அறியாமை,பால்ய திருமணம் போன்றவை குறித்த எதிர்ப்புக்காக வீதி நாடகம் நடத்தப்பட்டு, சொற்பொழிவும் ஆற்றி வருகிறது.

பொதுவாகவே

சரஸ்வதியின் வருகை

வீதி நாடகம்,மேடைப் பேச்சு,

அறிவுரை என்று

சகல விதை நெல்லையும்

கிராமத்து வீதிகளில்

விதைத்துப் போகும்

அதற்குத் தேவை

இலக்கிய அரிவாள்

.....

.

ஏழெட்டு வருஷமாய்

சரஸ்வதி செய்யும் கீதோபதேசம்

மலைப்பிரசங்கம்

போதி மரத்து நீதிக்கதைகள்

இது வரைக்கும் விளைச்சல் தான் இல்லை

.....

பாவையூர் மனங்கள்

பாலைவனமாயிருந்தன.

.....

வறண்ட மனமாயிருந்தன.

இன்றோடு

நூற்றுக் கணக்கில்

வீதி நாடகம் நடத்தியாயிற்று

சரஸ்வதியின்

லட்சிய வெறியை

சீர்திருத்தப் பொறியை

அவர்களுக்குள் கடத்தியாயிற்று.

பிரயோஜனம்? (சூ.வி.வை. பக்.52-53)

என எத்தனை முறை பாவையூர் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வு

குறித்த வீதி நாடகங்கள் நடத்தியும் பயன் இல்லையே என்று 'சரஸ்வதி'

மன வேதனைப்படுவதாகவும், மீண்டும், மீண்டும் பாவையூர் மக்களை

சீர்திருத்த முயற்சிப்பதாகவும் இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

கோவில்கள்

கோவில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஆ.பி எந்த இடத்தைக் குறிப்பிட்டாலும் அந்த இடத்திலுள்ள கோவில்களைக் காட்டத் தவறுவதில்லை.

‘வி.நே’ புதினத்தில் விஜயா தனக்கு ஏற்பட்ட குறைகளை நொந்து பிள்ளையாரை வழிபடுகிறாள் வெற்றி கிட்டுகிறது. இதனை “காலையில் கிழிஞ்ச ரெண்டு ரூபாய் நோட்டோடு போனவளின் மடியில் இப்போது ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாய். வழியிலிருந்த பிள்ளையார் கோயில் உண்டியலில் அந்த ரெண்டு ரூபாயைப் போட்டாள்.

“பிள்ளையார்பா....குடியே மூழ்கிப் போச்சென்னு வருத்தப்பட்டேன். உயிரோட சாகடிக்கிறதுக்கு என்னை முழுசாக் கொன்னுடலாமேன்னு வேதனைப்பட்டேன்..... இதெல்லாம் இல்லை. இனிமேல்தான் உனக்கு விஷயலுனு வெளிச்சத்தைக் காட்டியிருக்கே..... இத்தனை சின்ன வயசுல என்னைச் சகல விதமாகவும் புடம் போட்டு எதிர் நீச்சலுக்கான தைரியத்தைக் குடுத்திருக்கே. . . என் வயசுப் பொண்ணுங்க யாருக்குமே இல்லாத அளவுக்கு, அனுபவ அறிவு எனக்குக் குடுத்திருக்கே.... இது தான் என்னோட பெரிய பலம். பெரிய மூலதனம். இந்தத் துடுப்பைப் பிடிச்சுக்கிட்டு வாழ்க்கையைக் கடந்துருவேன்... பிள்ளையார்பா.... நன்றி...”

- ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாயைச் சாமி பாதத்தில் வைத்துத் தரச்சொன்னாள். (வி.நே.பக்.59-60)

இவ்வரிகள் கோயில் களமாக அமைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. மேலும் 'வில்ல' புதினத்தில், "இந்தா இருளா.... அய்யனாரு குங்குமம். இட்டுக்கோ. பரிச்சைல பாஸாயிடுவ.... குல தெய்வம் குங்குமத்தை வேணாங்கறியே."

"அட எவன்டா இவன்? நடுரோட்டில நா என்ன பண்ணக் கூடாததா பண்ணச் சொல்றேன்? குங்குமத்த வச்சுக்கச் சொன்னா தப்பா? அட அய்யனாரே! டவுன்ல படிச்சுட்டு வந்துட்டா தலை கீழாவா நடக்கறே? ம்? (வில்ல. பக்.8-9)

"வீட்டுக்குப் போகும் சாலையிலிருந்து திரும்பி, ஐயனார் கோயில் பாதை வழியாக - புளியந் தோப்புப் பக்கம் நடக்க ஆரம்பித்தான். கண்ணைப் பெரிதாய் உருட்டிக் கொண்டு கையில் வாளுடன், குதிரையில் ஐயனார். இதே ஐயனாருக்கு ப்ளஸ் டீ பரீட்சையில் தேற, அஞ்சு ரூபாய்க்கு நேர்ந்து கொண்டு ஒரு மஞ்சள் துணியில் முடிந்து வைத்தது நினைவுக்கு வந்தது. (வில்ல, பக்.12-13)

என ஆசிரியர் காலம் காலமாய் மக்களிடையே இருந்து வரும் நம்பிக்கையைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

"நான் நடந்த பூமியடா!

நடுங்கிச் சனம் சாகுமடா!

குதிரைச் சத்தம் கேக்குதுன்னு

குளிரெடுத்து நடுங்குமடா!

பாவிப்பய பவிஸு வந்து

பயமெல்லாம் அத்துப்போச்சு!

சண்டாளப் பயமக்க

சாமி பூதம் பாக்காம

போவையிலே மூஞ்சி மேலே

பொகையை ஊதிப் போறானின்னு

பொலம்பறாரே அய்யனாரு.....”

இருளப்பனும் அவனின் பட்டணத்து நண்பர்களும் சுற்றி வர நின்று கைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்ய . . . அமாவாசை பெருங் குரலெடுத்துப் பாடினான்.

அய்யனார் கோயில் வாசல். இருள் கவியத் தொடங்கியிருக்கும் சாயங்காலம். கையில் இருந்த தகர டின்னில் தத்தடக்கா... தத் தடக்கா என்று தாளம் போட்டுப் பாடிய அமாவாசை திடீரென்று அய்யனார் சிலை முன்பு உருண்டு புரண்டு பாட ஆரம்பித்தான். (விலை. பக்.17-18)

“ஒவ்வொரு வீட்டில அண்ணங்காரன் தங்கச்சிக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைப்பான். இங்கிட்டு என்னன்னா - நிச்சயமான கல்யாணத்தை முறிச்சுப்புட்டானே என் ஓடம் பொறுப்பு...அய்யனாரே...நா இனிமேயும் உசிரோட இருக்கணுமா?” (விலை. ப.27)

என எதற்கெடுத்தாலும் கிராம மக்களிடையே குலதெய்வத்தை நினைக்கும் பாங்கைக் காணமுடிகிறது.

‘சு.பி.வி’ புதினத்தில் ஐரின் மேலை நாட்டுப் (அமெரிக்கா) பெண்ணாக இருந்தாலும் இந்தியப் பண்பாட்டின்படி, ரகு, ஐரினுக்கு பெருமாள் கோவிலில் வைத்துத் தாலி கட்டுகிறான். இதனை,

“இருவரும் அடிக்கடி பிட்ஸ்பர்க் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போனார்கள்”.

“பிட்ஸ்பர்க் பெருமாள் கோயிலில் அவளுக்குத் தாலி கட்டினான் ரகு. அம்மாவுக்குத் தெரிவிக்காமலே. (சு.பி.வீ. பக்.24-26)

இவ்வரிகள் மக்களிடையே உள்ள தெய்வநம்பிக்கையைக் காட்டுகின்றன.

கோவிலுக்குச் சென்றுதான் தெய்வங்களை வழிபட வேண்டும் என்று இருந்தாலும், வறுமையில் வாடுபவர்கள், இயலாத சூழ்நிலை காரணமாகத் தங்களின் வீடுகளில் இருக்கும் தெய்வங்களின் உருவச் சிலைகள், நிழற்படங்களை வைத்து வழிபடுவதையும் ஆ.பி.யின் ‘சாருலதா’ புதினத்தில் காணமுடிகிறது. இதனை

“சுவரிலிருந்த விளக்கு அலமாரியில், உடம்பெல்லாம் வைர வைரீர்யமாய், தங்க நகையாய் ஜொலித்த திருப்பதிசாமியிடம் அடுத்த முறையீடு.

‘உ.ஆ’ புதினத்தில், அன்னபூரணி வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் போது பாலத்தின் அடியில் இருண்டு காணப்படுகிறது.

அதற்குப் பயந்து தெய்வத்தை வழிபடுகிறாள். இதனை,

“அப்பா....காப்பாற்று.....கரந்தானேரி அய்யனாரே காப்பாத்து” மனசில் வேண்டிய படி நடக்க, எதிர்ப்பக்க வழியாய் வெளிச்சம் உள்ளே ஊடுருவியது.

“விளக்கேற்றினாள் அன்னபூரணி. கர்ப்பரஷாம்பிகை ஸ்லோகத்தைச் சொன்னாள். சித்தப்பாவின் காலில் விழுந்து, திருநீறு பூசிக்கொண்டாள்.

“நல்லபடியாய் பெத்துப் பொழைச்சு, கடுதாசி போடு. எம் பேர்புள்ளையக் கொஞ்ச மடி துடிதுடிக்குது. எங்கண்ணாச்சி - என்னைத்

தூக்கி வளர்த்தாவுகளாம். ரெட்டைப் பிறவின்னாலும் - அரை மணி நேரம்
முத்தவுக... இப்ப - அவுகளை முழுசாப் பறிகுடுத்துட்டு, மகவயத்துக்
குழந்தையத் தூக்கி வளர்க்கப் போறேன்..... முப்பிடாதி அம்மன்
விளையாட்டு...” (உ.ஆ., பக்.162-166)

என்ற வரிகள் தெய்வத்தை வேண்டுவதை அழகாகச் சித்திரித்துக்
காட்டுகின்றன. ‘க.கை.பி’ புதினத்தில் தீபா, தான் முன்பு கோவிலுக்குச்
சென்றதைத் தோழியிடம் எடுத்துரைக்கிறாள். இதனை,

“குளித்த ஈர உடையோடு மாரியம்மன் கோயிலுக்கு ஓடி,
செவ்வாய், வெள்ளியில் கிடைக்கும் புளியோதரைப் பிரசாதம், விடலைத்
தேங்காய்க்குப் பரபரத்ததும் நிஜம் தானே?” (க.கை.பி., ப.74) என்று
கேட்கிறார்.

‘சி.சி.எ’ புதினத்தில் ஆசிரியர் நாக்பூரில் இருக்கும் கோயிலை, “இந்த ஊர்
தான் நம்ம தேசத்தோட துல்லியமான நடுப்பகுதி..... இது தவிர சனீஸ்வர
பகவானுக்குத் தனியான கோயில் இங்க தான் இருக்கு...”

(சி.சி.எ., பக்.177-178)

என்ற வரிகள் வாயிலாக நாக்பூரில் சனீஸ்வர பகவானுக்குத் தனிக் கோயில்
இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

விழாக் கொண்டாட்டங்கள்

ஓர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களைப் புரிந்து கொள்ள விழாக்
கொண்டாட்டங்கள் துணை புரிகின்றன.

ஆ.பி இந்து மதத்தைப் பற்றிய செய்திகளையே அதிகமாகத் தருகிறார். அவரது புதினக் களத்தில் இந்து மதப் பண்டிகைகளே இடம் பெற்றுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘வி.நே’ புதினத்தில், “பண்டிகை நேரம். கடையில் கூட்டம் அலைமோதியது. காலையிலிருந்து, ராத்திரி வரை நின்று நின்று, கூட்டத்தோடு பேசிப் பேசி அவர்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை எடுத்துக் கொடுத்து, முகம் சுளிக்காமல் பேசி, சின்னப் புன்னகையோடு அவர்களின் சில்மிஷங்களைச் சமாளித்து, பில் போட்டு அனுப்புவதற்குள், முதுகுத் தண்டு விட்டுப் போய் விடும். (வி.நே. பக்.1-2)

தீபாவளி நெருங்குவதற்குள்ளாகவே ஜெயா ரெண்டு தரம் வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். தலை தீபாவளி முக்கியமா? தையல் மெஷின் முக்கியமா? தையல் மெஷின் வேணும்னா திரும்பவும் வாங்கிக்கலாம். தீபாவளி அப்படியில்லையே..... ரெண்டாந்தரம் தலை தீபாவளி கொண்டாட முடியாதே.... ரெண்டு நாள் தீபாவளிச் சீராட்டலுக்கு வந்த ஜெயா சின்னத் துரும்பைக் கூட கிள்ளிப் போடவில்லை. காலை எட்டு மணிக்குப் புருஷனும் பெண்சாதியுமாகப் பள்ளி எழுச்சி நடத்துவார்கள். . .அரைக்க, பொடிக்க, இனிப்பு செய்ய, முறுக்குப்பிழிய, இட்லி வார்க்க, அதிரசம் செய்ய, பாத்திரம் கழுவ, துணி துவைக்க, வீடு பெருக்க, சுத்தம் செய்ய இப்படிச் சகலமும் விஜயாவின் தலையில்தான் விழுந்தது. (வி.நே.பக்.37-40) என்றும், ‘சூரசம்’ புதினத்தில்,

“தீபாவளிக்குப் புதுத்துணி, அண்ணனுக்கும்

வாங்கணும்மா. . . உண்டியல் பணத்தை. . .”(சூர., ப.78)

என பண்டிகைக்கால விழாக்கள் தவிர நாடகக்கலை நிகழ்ச்சி விழா, அரசியல்விழா, பள்ளி ஆண்டுவிழா, ஒளிப்பதிவு, வீதி நாடக விழா என போன்ற விழாக்களும் ஆ.பி. புதினங்களில் பதிவாக்கியுள்ளார்.

‘கதா’ புதினத்தில்,

தில்லி கலையரங்கம்.

மேடைக்கு முன்புறம் - தூர்தர்ஷன், ஸாடிலைட் டெலிவிஷன். நிருபர்கள் - நாடகப் போட்டியில் பங்கேற்ற எல்லாக்குழுவினரும் முதல் இரண்டு வரிசைகளில் அமர்ந்திருக்க. . . .

“உங்களுக்கு - முடிவுகள் தெரியுமா ஆதி. . .?” யாருக்குமே தெரியாது. இனிமேல்தான் அறிவிப்பாங்க . . . பாரு . . எல்லா நாடகக் குழுவினரும் தனக்குத்தான் பரிசு கிடைக்கும்னு நம்பிக்கையாய்க் காத்திருக்காங்க. . .” விழா துவங்கியது” என்றும், (கதா. பக்.84-85)

‘உ.ஆ’ புதினத்தில் பள்ளி ஆண்டுவிழா நிகழ்ச்சி வெகு விமரிசையாக கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை,

“பள்ளிக்கூடம் ஜெகஜ்ஜோதியாய் இருந்தது. பள்ளி முழுவதும் கொடிகள், தோரணங்கள், ஒலி பெருக்கியில் பாடல்கள், வாசலிலிருந்து வரிசையாய் மாணவிகள். . . .புகைப்படங்களும் தொலைக்காட்சிக் காமராக்களும் மேடையையே ஒளிப்பிரதேசமாய் ஆக்கியது. நிறுத்தாமல் பொது மக்களின் கைத்தட்டல் மழை. . . வழக்கமான விழா நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பம். கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னால் தலைவர் உரை. . . கலைநிகழ்ச்சிக்கு முன்பு தலைவர் கிளம்பி விட்டார். நாடகம், நடனம், தனி நடிப்பு, பாட்டு எல்லாமே அன்னபூரணியின் தயாரிப்பு. வயிற்றுச் சுவையையும்,

உடல் அசதியையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளின் ஓட்டத்தைப் பார்த்து
நிஜமாகவே கண்ணீர் பெருகிவிட்டது பள்ளி முதல்வருக்கு”

(உ.ஆ., பக்.181-182)

என்றும் புதினங்கள் பல்வேறு விழாக் கொண்டாட்டங்களை
எடுத்தியம்புகின்றன.

‘சு.பி.வீ.’ புதினத்தில் மார்கழி மாதத்துப் பஜனை விழா
கொண்டாடப்படுகிறது.

ஆடை

ஆ.பி., களத்திற்கென்று உரிய ஆடைகள் எதையும்
காட்டாவிடினும், சாதாரணமாக மக்கள் அணியக்கூடிய ஆடையைப் பற்றிக்
குறிப்பிடுகிறார். ‘தகனத்தில்’,

“செக்கச் செவேலேன்று அடிக்கும் நிறத்தில் ஒரு சட்டைத்துணி”

“அதையும் வச்சுக்க. . சம்பத்துக்கு அடுத்த வாரம் பொறந்த
நாளா வருதே.” (தக., ப.18)

கிடைத்த கொள்ளிக் காசுக்கெல்லாம் பேரனுக்குக் கால்சட்டை,
சொக்காய், பொறை, பஞ்சுமிட்டாய், ரப்பர்ப் பந்து என்று வாங்கித்
தந்திருக்கிறார். “கைலியில் கையைத் துடைத்தபடியே வெளியே வந்தான்
பழனி. (தக.பக்.24-39)

“எனக்கு ஸிலுக்கு வேட்டி எடுத்துத்தரச் சொல்லுடா. . .
கட்டைல போறவனுக்கு ஒரு மொழத் துண்டு போறும்னு விட்டுடாம. . .”

எனக்கு எத்தினி சொக்கா வாங்கிக்குடுத்திருக்கு தாத்தா.
அதுக்கொரு வேட்டி வாங்க வளி இல்லையே. . .

காத்திரமாய் பார்டர் போட்ட காக்காய் பொன்சரிகை
ஊசிப்புடவை, ரவிக்கை . . . போட்டு உட்கார்த்தி வைத்தபோது
அம்சமாய்த்தான் இருந்தது. (தகனம்., பக்.39-41)

மழையில் நனைகிறோமே என்கிற பதட்டமேயில்லாமல்
தாவணியைத் தலையில் ரெண்டு பேருக்குமாய்ப் போட்டு ராணியும்
கருப்பனும் வருவது தெரிந்தது. (தகனம்., ப.98) என ஆசிரியர் புதினத்தில்
சொக்காய், மேல், கீழ்ச்சட்டை, தாவணி, சேலை, வேட்டி, கைலி, துண்டு
போன்ற ஆடை வகைகளை உணர்த்துகிறார். ‘க.கை.பி’

புதினத்தில், “அடப் போடி நீ வேற. அவ அவ பஸ்ஸைப் புடிச்சி,
வேலைக்குப் போயி நசங்கிக் கசங்கித் திரும்பி வர்றா. கட்டில்ல
அக்கடான்னு விழுறோம். புடவையை உருவிட்டு, அரைகுறையா நைட்டி,
மேக்ஸி, மிடி, ஸ்லீவ்லெஸ்ஸுன்னு மாட்டிக்கிட்டுக் கட்டில்ல உருள்றோம்.
முன்னபின்ன டிரஸ்ஸு மேல ஏறும். கீழே நழுவும். தூங்கும் போதாச்சும்
கவலையில்லாம இருக்க வேணாம? ஜன்னலை அடை. உள்ளுக்குள்ள
நாமதான் ராணி. . .”

குளித்து, சாம்பல் நிற சுரிதார் அணிந்து, பட்டு ரப்பர் பேண்டால்
தலைமுடியைக் குதிரை வாலாய்க் கட்டினாள் தீபா. (க.கை.பக்.71-78)

என்றும், மேலும் ‘சு.பி.வீ.’ புதினத்தில்,

“இந்தக் காட்டன் புடவையிலும் எவ்வளவு அழகாய்
இருக்கிறாள் ஸ்ருதி!” (சு.பி.வீ., ப.10)

அவளுடைய சந்தன நிற மைசூர்ப்பட்டின் பார்டரை நீவிய
படியே. . . இருபது வருடக் கதையைச் சொல்லி முடித்தான் ரகு.”

மெருன் கலர் ஸ்லீவ்லெஸ் கவுன் அணிந்திருந்த ஐரீன்
மெல்லச் சிரித்தாள். ஐந்தாம் மாசம் என்பதை அந்த கவுன் அழகாய்க்
காட்டியது. (சு.பி.வீ. பக்.34-35)

பட்டுப் புடவை சரசரக்க, பெரிதான வயிற்றோடு, ஐரீன்
பெருமையோடு புறப்பட்டுப் போய் விட்டாள். (சு.பி.வீ. ப.48)

என இந்தியப் பாரம்பரிய ஆடைகளையும், மேலை நாட்டு
தாக்கத்தின் அடிப்படையில் அறிமுகமான வேற்றுடைகளையும் ஆசிரியர்
பதிவு செய்துள்ளார்.

‘சாரு’ புதினத்தில்,

மாணவிகள் கூட்டம் - அவளைச் சுற்றி மொய்த்தது.
படாடோபமான, அதி நவீன உடைகளிலிருந்த அவர்களைவிடவும் -
ஏராளமான அழகாய்த் தெரிந்தாள் சாரு. ஒரு சாதாரண கைத்தறிப் புடவை -
அவளால் அழகானது.

(சாரு. ப.14)

“கல்லூரிக்குப் போக - வெள்ளையில் சிகப்புப் பூக்கள் போட்ட
வாயில் புடவையைச் சுற்றிக் கொண்டாள் சாருலதா. (சாரு. ப.28)

“சுரிதார் போடாதே ராதா. . . எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. . .”

“வழுவழப்பா. . . வெள்ளையா. . . ஜில்லுன்னு இருக்கற உன்
இடுப்பைத் தொட முடியல்லே. . . . தந்தக் கலர்லே மின்னுற உன்
முதுகோட அழகை ரசிக்க முடியல்லே. . . கோணிப்பையாலே மூடின மாதிரி
ஒரு மடத்தனமான ட்ரெஸ் இது. . . இனிமே போடாதே. . .”

“நிஜம்மாச் சொல்றேன் ராதா. அளவெடுத்துச் செதுக்கின மாதிரி உன் தங்க உடம்போடு வளைவு நெளிவெல்லாம் புடவைலதான் ரசிக்க முடியுது. இத்தனை அழகும் எனக்கா? (கா.சொ. ப.80)

என்ற வரிகள் வாயிலாக ஊரில் உள்ள மக்கள் (ஆண்கள் + பெண்கள்) அனைவரும் அணியும் ஆடை வகைகள் அதனுள் காணலாகும் கலை நுணுக்கங்களை ஆ.பி., பட்டியலிடுகிறார்.

வேட்டியே ஆண் பாத்திரமான தகனத்தில் தாத்தா அணிவதாகக் காட்டுகிறார்.

ஆசிரியர் தாவணி, பட்டுப்புடவை, கைத்தறிப்புடவை, காட்டன் வாயில் புடவை என அனைத்தையும் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேனாட்டு ஆடை வகைகளையும், தன்னுடைய புதினங்களில் வரும் கதா பாத்திரங்கள் அணிவதாக ஆசிரியர் மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

சென்னைப் பேச்சுவழக்கு

ஆசிரியர் தன்னுடைய புதினங்களில் சென்னை வழக்குச் சொற்களை அதிகளவில் கையாண்டுள்ளார். இதனை,

“அட்டா. . . இங்க பாருங்க. . . கல்யாணம்கறது நரகமாம் கண்டு புடிச்சிருக்கா இந்தத் துக்கிரி. . . .” (வி.நே.ப.68)

“கிடு கிடு வென்று வெங்காயம் அரிந்தாள். . . . விகல்பமில்லாமல் சாப்பிடுகிறாளே. . . .” (சூர.ப.85)

“மண்ணாந்தையாய் இருக்கவா?” (சி.சி.எ., ப.177)

“கட்சி பேரைச் சொல்லிட்டு - ஒவ்வொருத்தனா உண்டி குலுக்கினா, எத்தினிபேருக்குத்தான் பிச்சை போட? இப்படியே வாரி வாரிக் குடுத்துக்கினேயிருந்தா, நா ஓட்டாண்டியாயிடுவேன்”

“தண்ணிப்பந்தல் திறக்கணும்னுட்டு துட்டு வாங்கினாங்க. இப்பப் பாருங்க ஸார், ஸம்மரேமுடிஞ்சு போச்சு. கேட்டா எந்த ஸம்மருக்குத் தண்ணிப் பந்தல்லு நாங்க சொன்னோமாங்கறாங்க. . . முழுசா ஐநாறு ரூபா ஸார். . . .”

“ஐயோ! செந்திலு ஐயா எம்மவன போலீஸ்டேஷன்லே புடிச்சிட்டுப் போயி மொத்தறாங்கய்யா. . . காப்பாத்துங்கய்யாஒரே புள்ளயா . . .என் உசிரே அவந்தாய்யா. . . .”

“செந்திலு ஸாரு. . . என்னோட கை வண்டிய உடைச்சுப் போட்டுட்டானுவ. . .இன்னித்தி யாவாரம் பூடுச்சு ஸாரு. . .வூட்டுல மணி அரிசி இல்ல. . .அல்லாரும் பட்டினிதான் . . .யாவாரத்துக்கு வச்சிருந்த பழத்தையெல்லாம் ரோட்டுல போட்டு நசுக்கிட்டானுவ பாவிங்க. . . .”

“இந்தப் பையன் கணக்குப்பண்ணி எம்மவளை மயக்கிட்டான். . . இந்த மூதேவியும் ஒத்தைக்கால்ல நிக் குது இந்தப் பிச்சைக்காரப் பனாதியைத்தான் கட்டிப்பாளாம். . .” (உ.ஆ., ப.139)

“வாரியளா மாமா? ஒருவாய் துன்னலாம். . .” (தக., ப.23)

“க்கும். . . பாதகத்தி எங்க ஒளிச்சாளோ? . . . நல்லாத் தின்னுப்பா முட்டைப் பொரியல் புடிக்குமில்ல? (தக., ப.93)

“பொறுப்புத் தெரிஞ்சு புள்ளாண்டான். . .

“குப்பை அள்ள ஆளு எடுக்காவளாம் . . .

போயிடலாம்” (தக. பக்.104-110)

ஆ.பி., புதினங்களில் சென்னைப் பேச்சு வழக்கை இவ்வாறாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

சமூக நாவலாசிரியர்கள் தங்கள் படைப்பில் களம் தொடர்பான வரலாற்றைப்பற்றிக் கவனம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. எனினும் ஆ.பி. ஆங்காங்கே ஓரிரு இடங்களில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

நாக்பூரின் வரலாற்றைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். “இந்த ஊரை மையப்புள்ளியா வச்சுத்தான் இந்தியாவோட நீள அகலங்கள் அளக்கப்படுது. ஜீரோ மைல் இங்கதான் இருக்கு. பக்கத்தில் ‘ராம்டேக்’ அப்படின்னு ஒரு சரித்திரப் பூர்வமான இடம். ராமாயணத்துல முக்கியமான இடம். . . இந்த ராம்டேக் சின்ன மலைப்பிரதேசம்தான். ஆனாலும், திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்ட ஊர். குளிர் காலத்துல உச்சமான குளிர். . .வெயில் காலத்துல உச்சபட்ச வெயில். . .ஜப்பானியர்கள் பூங்கா. . .”

(சி.சி.எ. பக்.177-178)

என்ற வரிகள் மூலம் நாக்பூர் மற்றும் இந்தியாவின் வரலாறு பற்றி அறிய முடிகிறது.

மேலும் ‘சு.பி.வீ’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ள,

“ஆனால் பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன், கோவலனுக்குத் தண்டனையளித்தது, அவனுடைய நல்ல குணத்தைச் சந்தேகித்து அவன் திருடன் என்று முடிவு கட்டி, இந்தமாதிரி கணவனின் குணத்துக்கு மாசு கற்பித்ததால்தான் கண்ணகி உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்த மதுரையை எளித்தாள்.” (சு.பி.வீ., பக்.38-39) என்ற வரிகள் வழி, பாண்டியன்

நெடுஞ்செழியன் வரலாறும், வரலாற்றுக் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தைப் பற்றியும் அறிய முடிகிறது எனலாம்.

தொகுப்புரை

ஆ.பி., புதினங்கள் சமகாலச் சமூகத்தையும், வாழ்க்கையையும் திறனாய்வு செய்யும் போக்குடையன. இவரது புதினங்களில் சமூகம், குடும்பம், பண்பாடு, பற்றிய மதிப்பீடுகளை விமர்சனப்படுத்தியிருப்பதோடு, விசாரணைப்படுத்தி விவாதிக்கவும் வைத்துள்ளார். புதிய வாழ்க்கைத் தேடலும், அத்தேடலுக்குள் ஒரு மானிடப் பெண்ணின் மகத்துவங்களும், பண்பாட்டுத் தளங்களின் தனித்துவங்களும் புதினங்களில் முன்மொழியப்பெற்றுள்ளன.

படைப்பாளி தான் தேர்ந்தெடுத்த களத்தின் இனம், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மக்களின் இயல்பு இவற்றையும் களத்தோடு இணைத்துக்காட்டுகிறார். ஆ.பி. அவர் தேர்ந்தெடுத்த களத்தின் சமுதாயக் கூறுகளை களவருணனை, கதை நிகழ்வு வழி உணர்த்தியுள்ளார்.

குடும்பப் பாசம் கிராமத்துப் பகுதிகளில் அதிக அளவில் இருப்பதையும் நகரப் பகுதிகளில் தனிக்குடித்தனப் போக்கு மிகுந்திருப்பதையும் சுட்டியுள்ளார். நகரவாழ்வின் நரக வாழ்வை ஆ.பி. தனது படைப்புகளில் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அழகியல் கலையில் நாட்டமிக்க ஆ.பி. இயற்கையை ஈடுபாட்டுடன் எடுத்துரைக்கிறார். சென்னை நகரப் பகுதியை வாசகர் முன் நிறுத்தும் களத்தேர்வில் ஆ.பி. பெரும் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அன்னதா சங்கர்ராய், கலை, ப.11.
2. கோ. கேசவன், தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் உருவம்., ப.7.
3. க. மீனாகுமாரி, ந. பிச்சமூர்த்தி படைப்புகள் - ஓர் ஆய்வு, ப.43.
4. மீனாட்சி முருகரத்தினம், அழகியல், ப.20.
5. மேலது, ப.31.
6. அஞ்சல் வழிக்கல்வி நிறுவன வெளியீடு, பி.ஏ.பி.எஸ்.சிக்குரிய தமிழ்பாடநூல், ப.128.
7. சி. பக்தவச்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.160.
8. மு. அண்ணாமலை, நமது பண்பாட்டில் நாட்டுப்புற இலக்கியம், ப.295.
9. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புறஇயல் ஆய்வு, ப.135.